

www.knihomolove.cz

Lionheart production

Desátý rytíř

Martin Bahulík

Vydání první

2024

ISBN - 978-80-11-05596-7

Veškerý obsah této knihy je chráně autorským zákonem. Jakékoliv jeho rozmnožování, či šíření, ať už kompletu, nebo jednotlivých částí, je bez souhlasu autora trestné!

Díky Vám, mí čtenáři, mohla tato kniha vzniknout. Užijte si ji...

Předmluva

Drahý čtenáři, dostává se Ti do ruky třetí kniha pojednávající o životě a dobrodružstvích kněze, jenž celý svůj život zasvětil Bohu. Ne, není třeba se bát. Nebudeš na dalších stránkách číst učená pojednání o víře, či životopis světce. Hrdina naší knihy prožívá dobrodružství, která rozhodně nepatří mezi běžná pro válečníky, rytíře, prostý lid a už vůbec ne pro muže, kteří svůj život spojili s vírou v Boha.

Náš hrdina léta odolával citům vůči schovance, která mu pomáhala s chodem domácnosti a celé fary. Když se rozhodl, že ji projeví svou lásku, zasáhla prozřetelnost (nutno říci, že velmi krutě) a Lucie, jak se ta krásná a usměvavá žena jmenovala, přišla o život při pátrání po nebezpečném vrahovi.

V den, kdy toho vraha hrdina naší knihy dopadl, se stal kněz nejrespektovanějším vyšetřovatelem v království a ještě mnohokrát dostal příležitost projevit své nadání a cit pro odhalování zločinu.

Ať už se jednalo o podivuhodný případ v klášteře v Teplé, kterému místí lidé během několika nekonečných dnů, kdy umíral jeden mnich za druhým, začali přezdívat Klášter smrti, či během vyšetřování smrti mladé kuchařky na královském hradě.

A právě případ smrti mladé kuchařky odhalil další kněžovu vlastnost, která možná do té doby nebyla známa. Za záchranu člověka se vzdal pohodlí a tepla farního života a vydal se společně s vojsky první křížové výpravy do Svaté země. Věděl, když přislíbil svou účast na této kruciátě, že se nemusí dožít ani konce této náročné, mnoho měsíců trvající pouti do zámoří. Věděl, že se nebude moci dál ohánět jen svým dřevěným křížem a že boj modlitbami proti hordám bezvěrců mu bude k ničemu.

Cestou se naučil základy boje s mečem. Později pod svým novým oděvem začal nosit kroužkovou zbroj. Tu mu věnoval jeden rytíř, kterému ve sklepeních pod chrámem Božího hrobu v Jeruzalémě zachránil život. Ten rytíř se jmenoval Hugo z Payen a stal se, společně s osmi dalšími členy jeho malé družiny statečně

bojujícími za práva křesťanského světa, přítelem našeho hrdiny.

Vyslechněte si tedy příběh, který se odehrál v dobách, kdy se začal rodit jeden z nejмocnějších rytířských řádů, jaký kdy byl...

Prolog

Jeruzalém, 1104

Muž oděný v bílém varkoči s červeným křížem na prsou se posadil na prostou dřevěnou lavici u stolu ve své jizbě. Zapálil knot svíce a napil se ze zdobeného stříbrného poháru. Čistá, chladivá voda ve světle svíčky házela na kamennou stěnu místnosti třpytivé odlesky tvořící obrazce hvězd z nočního nebe, které bylo vidět z okna.

Muž uchopil do ruky brk, namočil jej do připraveného inkoustu. Z hromádky pečlivě poskládaných pergamenů v rohu stolu vzal jeden list a začal psát....

Drahý Otče. Odpusť mi všechny mé hříchy a vzpomínej na mě v dobrém. Víím, že uslyšíš, že jsem byl špatný křesťan, bezvěrec a asi i uctíváč d'ábla. To vše jen pro mou touhu poznávat, objevovat a říkat pravdu. Vždyť mě znáš. Odpusť mou slabost vzdát se všeho pro jednu nevinnou dívku, kterou jsem už kdysi ztratil ve vesnici.

Čtyři roky. Tak dlouho jsem žil v Jeruzalémě. Ve Svatém městě, které jsem společně s mnoha

statečnými bojovníky ze všech koutů křesťanského světa v létě 1099 konečně dobyl. Ve městě prolitém krví křesťanů i bezvěrců modlících se k Alláhovi. Je čas na návrat. Po letech práce pro řád jsem dosáhl svého cíle. Zanechávám zde, na místě, kde podrobuji svoji víru těžké zkoušce, tento pergamen.

Ani nevím, kde pořádně začít. Snad mé myšlenky nebudou příliš chaotické. Ber je Otče, jako výpověď starého muže, který touží po klidu a míru. Klid a mír se mu však stále nedostává. I přes to, že jeho současným domovem je země zaslíbená a nejposvátnější město světa.

Snad tě mé psaní neunaví příliš brzy. Nemohu začít od konce. Nerozuměl bys mi. Odvyprávím ti vše, co si má paměť protkaná nejednou bolestí, ještě pamatuje. Netěš se na veselé historky. Vždyť tyto stránky píše kněz, jenž vzal do ruky meč a prožil nejslavnější bitvy proti bezvěrcům, jaké křesťanský svět zná.

Jeruzalém pod dusotem koní statečných rytířů, neutuchajícími salvami šípů lučištníků, a kamení mířícího na mohutné hradby tohoto posvátného města, díky statečnosti křížáckých vojsk padl.

Muslimský svět se zhroutil. Muselo to tak být, protože Bůh tomu chce! Ano. Deus vult- s tímto heslem jsme se prodírali společně s mnoha statečnými bojovníky i lidmi utíkajícími před spravedlností do této bitvy, o které se bude ještě po staletí vyprávět.

Vlna nadšení po prolomení hradeb byla obrovská. Rychle však, alespoň ze mne, opadla. Když jsem uviděl to šílené drancování domů, vraždění žen, dětí i mužů a vypalování chrámů, zmocnila se mě touha po návratu do rodné země a žití poklidného života mezi mnichy nějakého opatství.

Dal jsem však slib, který se nedal jen tak zrušit. Vlastně dal. Avšak má čest mi to nedovolovala. Ten slib mě v této krásné zemi uvěznil na dlouhé čtyři roky, během kterých jsem pomáhal vytvořit rytířský řád, o kterém se bude ještě dlouhá léta mluvit. Až jednou uvidíš muže v bílém s červeným křížem na prsou, věř, že i já jsem byl jedním z těch ctnostných rytířů. A také, se vši pokorou a žádostí o odpuštění přiznávám, že jsem se během této doby stal nelítostným válečníkem. Válečníkem, který ve jménu Božím ztratil svou víru. Dovol mi tedy, drahý otče, předložit ti příběh, jenž začal před lety v českých zemích, a který skončí zde,

v zámoří, jak Svatou zemi celá Evropa nazývá. Za pár chvil se vydám na svoji poslední cestu. Bez strachu. Bez zášti.

Zde, ve své prosté cele uvnitř chrámu, kde jsme našli s mými přáteli po vyhrané bitvě útočiště, se smíruji s Bohem i osudem, který mi i zde připravil mnohá krutá a nečekaná překvapení. Dovol mi předložit ti mé paměti a naposledy zavzpomínat na vše, co jsem ve svém ubohém životě prožil.

První kapitola

Muž odložil na okamžik brk a natáhl se po číši s vodou, aby ovlažil alespoň trochu své suché rty. Jeho zesláblá ruka držící blahodárnou tekutinu svíčku málem převrhla. Světlo svíce, plápolající ve vzniklém vánku, kreslilo na kamenné zdi jeho jizby zvláštní obrazce ze stínů věcí položených na nevelkém dubovém stole. Muž mezi prsty pozoroval ten výjev přes zamlžené oči a najednou se jakoby opět ponořil do snu. Místnost náhle ozářilo jasné světlo, které pohltilo vše, co zavazelo ve výhledu na stíny hrající si po zdi. Stíny se přetvořily ve výjev, který muž znal z obrazů namalovaných svou mladou chráněnkou v kostele, kde kdysi sloužil. Majestátní věž kostela ční nad hlubokými lesy. Krásný pohled na západ slunce nad jeho vesnicí. A pohybující se postava jdoucí po pěšině ke kostelu. Poznával sebe.

Nevěděl, zda ten sen trval hodinu nebo vteřinu, ale jak rychle se zjevil, tak rychle se rozplynul. Místnost opět potemněla do barev noci a knot svíce proměnil plamen, který zhasl v návalu větru, v štiplavý dým. Muž zamával rukou a dým se

rozplynul. I přesto se mu na okamžik zdálo, že ve stínech spatřil hrob a kříž. Poznával svůj krví psaný rukopis a symbol srdce. Byla to jen malá chvilka hry stínů a světél jdoucích skrz nevelké okno místnosti. Byl si však naprosto jistý tím, co viděl.

Čerstvě udělaný hrob umístěný pod oknem, ze kterého si Lucie ráda prozpěvovala. Velký bílý kříž, vyrobený z lipového dřeva, čnící nad všechny ostatní. Hromada čerstvých květin. Jako by se vrátil v čase. Muž se rychle napil další vody a snažil se zapudit bolavé vzpomínky. Utřel si zavlhlé oči a připravoval se pokračovat v psaní dopisu.

„Brzy se opět shledáme,“ pronesl tiše do místnosti.

Byl jsem tenkrát společně s několika rytíři vybrán jako přepadová jednotka. Možná se divíš, jak se prostý kněz mohl stát členem přepadové jednotky, ale pochop, že každý, kdo se vzepřel rozkazům, byl považován za zrádce. Se všemi následky.

Viděl jsem mnoho hochů, kteří měli v očích strach, když dostali rozkaz vrhnout se na hordy nepřátel. Viděl jsem mnoho mužů odmítajících uposlechnout

rozkaz odjet vstříc jisté smrti. Možná doufali v milost. Té se však na bitevním poli rozdává pramálo. Neměl jsem tenkrát moc na výběr. Bud' pokleknu, vezmu do ruky kříž a se rty odříkávajícími poslední modlitbu svého života, budu s'tat, nebo si pod svou kněžskou kutnu dám kroužkovou zbroj a do ruky uchopím meč.

Vezmeš-li v úvahu, že celý život jsem byl oděn v hrubém rouchu, které vážilo méně než deset hřiven, jistě pochopíš mé rozčarování, když jsem na těle ucítil poprvé chladivé železo mé kroužkové zbroje vážící téměř čtyřicet liber. Spokorou přiznávám, že prvních pár dní bylo hodně bolavých. Ostatně válka, jak jsem ji poznal, bolí vždycky. Nepovažuj mou zpověď za ubohé či malicherné naříkání. Prostě jen konstatuji fakta.

Nebyl jsem zrozen pro boj ani pro válečná tažení. Přesto má přítomnost změnila osudy dějin.

Při náročné mnohaměsíční cestě, kdy spousta z členů výpravy zahynula hladem, zimou, teplem či vyčerpáním, jsem se seznámil s jistým Hugem. Byl to ctnostný a bohabojný rytíř, který mi předával své bojové zkušenosti, a já, na jeho

přání, jsem se stal jeho osobním důvěrníkem a učitelem ve věci víry.

Naše rozpravy při večerním ohni se mnohdy protáhly až do rána. Zatímco většina ležení se oddávala hrátkám s kurtizánami, opíjením či utrácení majetku ve vrhcábech, my jsme trávili čas v jeho stanu a rozmlouvali o Bohu a poslání, které nám prostřednictvím papeže dal. Dlouhé hodiny jsme si ospravedlňovali naše činy na bitevních polích a snažili se udržovat čím dál slaběji hořící plamen naši víry.

Přiblížil se den, kdy jsme se ocitli tváří v tvář obráncům Jeruzaléma. Den, kdy se naše přátelství změnilo na nepřekonatelné životní pouto. Až do hořkého konce.

„Za úsvitu vyrážíme. Naším cílem bude oslabit levou hradní věž a zbavit se lukostřelců na hradbách,“ řekl mi toho večera, když se vrátil z jednání ve velitelském stanu, do kterého jsem já, jakožto prostý mnich, neměl nárok vstoupit. Neboť mnich nemá o válečné taktice žádné povědomí a byl by pouze rušivým elementem při důležitých taktických rozhodnutích (jak pravil jeden z velitelů).

To neplatilo pro naše bratrstvo. „Bratře“ jsme se začali oslovovat někdy během prvních bojů na cestě k Jeruzalému. Bylo to vzhledem ke komplikované výslovnosti jmen některých přátel jednodušší. Mezi bratry jsem byl, díky Hugovi, rovnoprávným členem. Při studování bitevní taktiky se celá naše skupina, čítající deset mužů, vášnivě předháněla v nápadech, jak důležitý opěrný bod nepřátelské obrany zničit, dobýt či alespoň oslabit. Každý věděl, že může přijít o život.

Udatní válečníci to nikdy nedávali najevo. Já však tušil, že za siláckými řečmi se skrývá strach o život. Přiznávám, že i já, přes všechnu moji tehdejší víru v Boha, jsem cítil nepříjemné bušení u srdce a sucho v hrdle, když jsme pod rouškou tmy vyrazili k hradbám Jeruzaléma.

Hugova skupina, do které jsem patřil, mě přijala jako sobě rovného. Každý člen mohl říci svůj názor a navrhnout nějaké řešení. Ze začátku mým názorům rytíři příliš neholdovali, ale čas prožitý na bitevních polích dokázal otupit ostré hrany odlišných názorů a zaoblit je tak, že každá má věta byla podrobena diskusi. Většinou se však ukázala má neznalost boje a amatérský pohled na věc.

*Přesto nastal den, kdy se vše změnilo, a já začal
požívat velké úcty mezi mými přáteli.*

*Ten den nastal právě tehdy, kdy se nám podařilo
zničit obranu Jeruzaléma.*

*Plížil jsem se společně s devíti bratry
nepozorovaně k věži, která byla cílem naší mise.
Bezmračná obloha nám dělala problémy, protože
měsíc svítící vysoko nad našimi hlavami, dokonale
ozařoval vše, co měl pod sebou. Museli jsme se
maskovat, jak jen to šlo. Plazili jsme se po zemi v
písku a vyhledávali stín palem. Nakonec se nám
podařilo dostat až k hradbě.*

*Do ticha se rozléhal každý náš nádech a já se bál.
Přiznávám se zcela bez jakéhokoliv obcházení
skutečnosti, můj Otče. Bál jsem se každého zvuku
vycházejícího zpoza hradeb. Bál jsem se, že můj
život skončí zde, pod strážní věží Jeruzaléma.*

*Jeden vedle druhého jsme byli nalepeni na zdi
hradeb a sledovali obránce chodící po hradbách.
Díky podnikaným útokům na druhé straně města
byla zdejší posádka obránců malá a jejich
obezřetnost téměř žádná. Díky Bohu.*

*„Postavíme věž a potichu se dostaneme nahoru,“
zašeptal Hugo- náš velitel.*

*Vůbec jsem netušil, co tím myslí, ale když se čtyři
rytíři postavili pevně k hradbám a další tři vylezli
na ně, bylo mi jasné, že tím Hugo myslel vytvořit
lidský žebřík. Když se do třetího patra vyškrábal i
Hugo s dalším mužem, natáhl ke mně ruku.*

*„Ted’ je to na tobě, musíš přes nás vyšplhat na
hradby a pomoci nám nahoru,“ zašeptal a pevně
svírajíc mé zápěstí, pomáhal mi vyšplhat přes dvě
spodní patra rytířů až k němu.*

*„Ted’ mi stoupni na ramena!“ řekl a já se
s podlamujícími koleny šplhal přes masu jeho
svalnatého těla. Byl jsem u vrcholu hradeb.
Stačilo se jen natáhnout a vyškrábat přes cimbuří.
Nic však nemůže jít v životě tak snadno, jak si
představujeme.*

Homō putat, Deus mūtāt.

*Když už jsem se držel pevného kamene tvořící zed’
hradeb a chystal se vyšplhat dovnitř, začaly se
přibližovat kroky strážného. V poslední chvíli
jsem se pustil. Natolik nešťastně, že jsem málem
spadl z Hugových ramen na zem. Při mém*

zavravorání mi z úst vyšel hlasitý výkřik. Hugo mě chytil pevně v bocích a opřel mě k hradbám. Přimáčkl jsem se, co nejvíc to šlo. Nastalo hrobové ticho narušované pouze vzdálenými zvuky bitevní vřavy. Kroky strážného se vrátily. Zády přilepený ke zdi jsem opatrně nahmatal dýku za opaskem.

Čas se mi v momentě, kdy se strážný naklonil nad hradby a spatřil mě, strašně zpomalil. Jakmile se naše pohledy střetly, v pudu sebezáchovy jsem vymrštil ruku s dýkou ve směru, kde jsem viděl obráncovu hlavu. Pamatuji si dodnes ten výraz v jeho tváři, když mu ostří projelo pod bradou a skončilo uvnitř lebky. Přepadl přes hradbu do měkkého písku bez jediného výkřiku. Já byl celý od jeho teplé krve, která stříkala z rány během těch několika vteřin, kdy jsem vytahoval dýku z jeho těla.

„Dělej, už to dlouho nevydržíme!“ zasyčel Gondamer, jeden z mužů v dolních patrech pyramid tvořené rytíři. Okamžitě jsem se probral zpět do reality. Přeskočil jsem potichu cimbuří a podal Hugovi ruku. Utvořili jsme živý provaz a všichni bojovníci se tak dostali za hradby města.

Druhá kapitola

Jeruzalém, současnost

Úmorný sluneční svit a horký vánek se po celodenní práci na vykopávkách v sektoru Beta 24 podepsal na všech členech týmu archeologů pod vedením profesora Ronalda Moleje z Oxfordské univerzity. Z celé jeho pětičlenné skupiny studentů archeologie nebyl nikdo, kdo by neměl propocenou košili, tričko a šortky. Všichni se tvářili při práci na odhalování nalezeného hrobu zničeně a unaveně. Dokonce i jeho oblíbená studentka. Štíhlá drobná dvacetiletá dívka s blondatým culíkem dlouhým těsně pod ramena, která tento hrob předevcírem objevila.

Byl to obrovský úspěch. Za celou kariéru archeologa nikdy nic pořádného neobjevil. Vždycky jen evidoval a oprašoval artefakty v muzeích. Teď, pod jeho vedením, učinila jeho studentka objev, který se zapíše do dějin. Po téměř tisíci letech se na světlo světa dostane obsah kamenného sarkofágu o velikosti rakve. Sarkofágu, jenž má na sobě zbytky malůvek a textu, který, jak se ukázalo během dvou dní

bádání, znamenal, že se jedná o největší objev v dějinách archeologie.

Lucie se podívala na profesora opřeného o dřevěný kůl stanu a usmála se na něj. Když včera spolu společně trávili volno v jeho posteli a odhalovali skrytý význam v textu a jeho touhu po mladých ženách, které mu jeho manželka nemůže už dobrých dvacet let dopřát, domluvili se na tom, že bude uvedena jako objevitelka sarkofágu ona. Má na to právo a určitě jí to pomůže v kariéře.

„Necul se jak měsíček na hnoji, podívej se, co děláš!“ Zakřičel na Lucii kolega student, který se s ní už od prvního ročníku snaží navázat hlubší kontakt. Lucie se podívala, kdo na ni křičí a vrátila se ze zamilovaného snění zpět do reality. Písek, který odstraňovala kolem sarkofágu, aby sarkofág mohli vytáhnout pro zítřejší slavností představení před zraky novinářů, záblesky fotoaparátů a lesk kamer, házela na místo, kde měl její spolužák plastový kelímek s kávou.

„Ježiši, promiň, Georgi.“ Zasmála se nahlas a vstala.

„Donesu ti nový. Dva cukry, že?“ dodala, a aniž by čekala na odpověď, šla směrem k profesorovi,

který byl v obličejí lehce zamračený. Prošla kolem něj do přístřešku, kde byly zásoby vody, jídla a kde byla improvizovaná pracovna profesora. Když ho mījela, nenápadně se dotkla jeho zadku a zmáčkla ho.

Při nalévání kávy do kelímku za ní přišel. Nenápadně a potichu jí pošeptal, že se dnes večer musí opět vidět. Jeho hlas byl naléhavý. Začervenala se. Vzpomínala na předešlé vášnivé noci.

„Už se těším, brouku,“ odpověděla mu a lascivně si olízla prst s kapkou kávy.

Byla vášnivá, byla mladá a byla sexy. Dělalala věci, o kterých profesor do té doby ani nesnil a za těch pár týdnů, které spolu trávili, když jeho manželka odjela zpět do Anglie, si ho dokonale omotala kolem prstu. Věděl, že je to špatně, ale nedokázal odolat jejím pevným vnaďám, dokonalým křivkám a skvělému humoru. Byla přesný opak jeho ženy. Uměla si dělat srandu ze sebe, byla vášnivá, byla krásná. Měla o dvacet pět let a dobrých třicet kilo mīň, než jeho manželka.

Při pohledu na mrštný jazyk olizující prst, který si vytahovala laškovně z úst, se mu zamotala hlava.

„Tak v jedenáct,“ řekl naoko chladně a šel si sednout k počítači předstírat nějakou důležitou práci, aby se mu uklidnila hladina hormonů prudce vystřelená vzhůru. Potřeboval se soustředit a to šlo při pohledu na Lucii a pulzování v jeho kalhotách zatraceně těžko. Podíval se na fotografii sebe a své manželky vystavenou v bílém plastovém rámečku na stole vedle tiskárny. Divoká nálada ho rychle přešla. Dnes to bude muset udělat, aby se totálně nezbláznil. Dnes bude zlý. Musí být.

Den se chýlil ke konci a studenti se společně s profesorem seřadili ve stanu u naaranžovaného sarkofágu. Poslední úpravy pro zítřejší dokonalou prezentaci.

„Ještě jedna společná fotka před zítřejším velkým dnem“! zvolal nadšeně George a chystal svůj iPhone 15 na pozici tak, aby je všechny i s kamennou schránkou krásně vyfotil.

Profesor se zamračil a vydal varování: „Ne, že se ta fotka objeví někde na veřejnosti dřív, než pozítří!“

„Ale no tak, usmějte se profesore, celý den se mračíte. To má vaše manželka zase přijet?“

zavtipkoval George a popotáhl ze své elektronické cigarety.

Všichni studenti se hlasitě rozesmáli. Až na Lucii. Ta se nechápavě podívala na profesora. O jejich vztahu neměl nikdo vědět. Dávali si pozor. Vždycky za ním šla až pozdě večer. Byla si jistá, že je nikdo nemohl vidět.

„Co máš proti mé ženě?“ zasykl profesor, aby se co nejdřív odpoutal od zděšeného pohledu, který si s Lucií vyměňoval.

„To já jen tak, aby byla sranda,“ řekl George klidně a omluvně. Zmáčkl samospoušť a rychle se zařadil k ostatním.

Nenápadně se postavil za Lucii stojící stranou od profesora, a než stačil mobil udělat fotku, rychle ji pošeptal do ucha tři krátká slova.

„Já to vím“.

Nic víc.

Z IPhonu vyšel oslnivý záblesk. Bylo hotovo. Archeologové se posadili do auta. Profesor nastartoval a odjeli společně do nedalekého hotelu. Lucie celou cestu nepromluvila a

přemýšlela, kde udělala chybu. Jak to může sakra ten hajzl vědět? Znělo jí celou cestu hlavou. Těšila se na pokoj a krátký relax pod proudem teplé vody.

Sprcha byla příjemná. Po celodenní práci na slunci a písku, si Lucie užívala každou kapičku průzračně čiré tekutiny dopadající na její smyslné křivky. Svými prsty, držícími namydlenou žínku, projížděla každíčký záhyb svého těla. Kdyby to šlo, zůstala by tam ještě další hodinu. Měla však sotva deset minut na to, aby se usušila a oblékla do něčeho pěkného. Za chvíli ji bude čekat netrpělivý profesor ve svém pokoji. Vlasy, které vysušila fénem, rychle učesala a stáhla do culíku. Růžová plastová gumička jí dělala krásný kontrast mezi bílými vlasy a jemně bronzovou opálenou kůží na krku. Nasadila si na sebe průsvitné černé kalhotky a v zrcadle se podívala, jak krásně ji tvarují už tak dokonale pevný zadeček. Nasadila volnou sukni a tričko obepínající její ňadra. S podprsenkou se nenamáhala. Vzrušením měla ztvrdlé bradavky. Vypadala strašně sexy a byla si toho vědoma. Rychle si před malým kulatým zrcadlem nabarvila rty a udělala decentní make up.

V kabelce nahmatala žlutý flakonek s parfémem Chanel a jemně jím nastříkala vzduch kolem sebe. Jeho jemně dřevitá ovocná vůně byla svěží. A krom toho, profesor ji měl rád. To chápala, jelikož jeho manželka se vždycky voněla levnými spreji, které všechny byly strašně sladké a štiplavé.

Zhasla světla v pokoji a potichu otevřela dveře na chodbu. Její pokoj byl na opačné straně chodby, než ten profesorův. Ta vzdálenost asi padesáti metrů se každou noc, kdy se měla potichu a nenápadně vkrádat k němu a po pár hodinách zase zpátky, zdála nekonečnou. Podlaha, která přes den nebyla skoro slyšet, byla pod jejími bosými chodidly najednou nečekaně hlasitá a vrzající. Cupitala, jak jen to šlo a když byla u dveří pokoje 126, nenápadně svými červeně nalakovanými nehty zaškrábala na dveře. Ty se neslyšně otevřely. Vstoupila dovnitř a rychle zavřela.

Ze stínu schodiště vedoucího do druhého patra hotelu vyšel George a vypínal nahrávání, které do té doby běželo. Konečně měl zaručeno, že nepropadne z archeologie a dostane se do dalšího ročníku.

„Kurva jedna,“ procedil zle mezi zuby a popotáhl z elektronické cigarety, kterou měl vždycky při sobě.

„Musím ti něco říct, Lucie,“ snažil se profesor o konverzaci.

Marně. Lucie se na něj vrhla. Snažil se bránit. Prvních pět vteřin. Pak podlehl, jako každou předešlou noc. Svalila ho na postel. Obkročmo si na něj sedla a začala ho líbat. Pomalu se přesouvala níž, kde už cítila jeho pevný úd dychtící po její puse. Stáhla mu kalhoty a usmála se na něj. Zavřel oči a myslel na svou ženu.

Nedokázal Lucii odstrčit. Věděl, že bude dělat vše, co si usmyslí. A on bude poslušně poslouchat a oddávat se kráse jejího těla.

Její ústa pohltila celý jeho penis a on cítil neodolatelné vzrušení. Jezdila ústy nahoru a dolů. Olizovala mu hbitým jazykem celou jeho délku. Když cítila, že se blíží k nejlepšímu, přestala. Byl u vytržení. Ona se usmívala, když viděla, jak trpí. Vstala a posadila se mu na stehna. Jeho úd trčel do výšky a pulzoval. Odhrnula si krajkové kalhotky a nasedla na něj. Teplo její jeskyně ho pohltilo. Stačilo pár pohybů a věděl, že exploduje

uvnitř jejího těla. Naklonila se k němu, jemně se na něm vrtěla a začala ho líbat. Jeho dech sílil. Věděla, že se blíží konec. Kousla ho do rtu. Narovнала se a začala tvrdě a rychle svou pávní skákat nahoru a dolů. Napichovat se co nejhlouběji a užívat si jeho tělo. Její bradavky ztvrdly. Mačkala si je. Profesorovy ruce drtily pod nápoem orgasmu matračku postele. Lucie začala sama pociťovat přicházející nával konečného vzrušení a začala sténat. Její vlhko ho zaplavilo a jeho úd, téměř současně s ní, dokonal dílo milostného aktu.

Zůstala na něm sedět a cítila, jak v ní ochabuje jeho mužná síla a celý obsah jejich naplněné lásky se z ní snaží vytéct. Položila si hlavu na milencovu hrud' a poslouchala silně bušící srdce společně s jeho přerývavým dechem. Hladila ho po tváři a líbala na krku. Byla šťastná a usmívala se tak, jak to umí jen ona. Krásně a zároveň d'ábelsky. Ona ho milovala. Nebrala ho jako nevinný bezduchý sex. Toužila po životě s ním, i když byl ve věku jejího otce. Byla s ním šťastná. „Miluji tě,“ řekla tiše a užívala si jeho pomalu uklidňující se a chladnoucí tělo.

Hladil ji po vlasech, po pevném zadečku, a nevěděl, jak to má udělat. Cítil v sobě velký boj. Rozpor mezi snadným podlehnutím krásnému tělu a složitým a nemožným ospravedlňováním se vlastnímu svědomí. Po chvilce váhání zvolil tu nejprostší variantu. Nechodil kolem horké kaše.

„Ten objev musí být připsán mě. Nemůžeš v tom figurovat. Budeš zmíněna jako důležitá členka mého týmu. Nezlob se.“ Pronesl to tichým hlasem, ve kterém byla slyšet nervozita.

Lucie měla pocit, že se jí to jen zdá. Před očima měla černo. Zaťala mu nehty do hrudi tak hluboko, až zakřičel bolestí. Ne. To nebyl sen!

„To si děláš prdel! Já to místo vypátrala v archivech, já to místo lokalizovala a já tě na něj navedla! Beze mě bys tady vůbec nebyl!“ Křičela a svými slabými pěstmi se profesora snažila mlátit do prsou. Jeho ruce však byly silnější a snadno útok odrazily. Z ran po zaťatých drápech se mu vyrojily kapičky krve. To neokecá jen tak snadno před manželkou.

„Podívej se, co děláš!“ zakřičel nahlas a běsnící milenku odstrčil stranou.

Vstali z postele téměř současně. Snažil se ji zastavit. Ale nebyl úspěšný. Práskla dveřmi. Tak, že to muselo probudit každého.

„Seš hajzl, nic jinýho,“ rozléhal se její nakřáplý hlas chodbou. Zavřela se ve svém pokoji a plakala. V zrcadle nebyla hezká a usměvavá dívka, na kterou byla zvyklá. Byla tam nešťastná a zlomená žena, které bylo ublíženo.

Seděla na posteli a dívala se na svůj odraz v okně. Slyšela, jak se na chodbě někdo baví. Věděla, že to jsou její spolužáci. Utřela si nos a slzy, spravila rozmazaný obličej a s mobilem v kapse kratičkových riflových šortek, které vyměnila za šaty, šla k místu nálezů sarkofágu. Rozhodla se ukázat světu ten nález dřív než profesor.

Z okna hotelu ji ze svých pokojů, aniž by o sobě navzájem věděli, pozoroval profesor Molej i spolužák George. Oběma šla z očí vyčíst zášť a nevraživost.

Bylo něco kolem jedné hodiny ráno, když se Lucie dostala k vykopávkám.

Procházela opatrně kolem hradeb, aby ji nepozoroval hlídač, který měl na starost

znemožnit všem případným čumilům vstup do stanu se sarkofágem.

Hvězdná obloha ozařovala krajinu velmi dobře. Lucie se plížila od jedné hradební rozvaliny ke druhé. Naštěstí hlídač měl víc práce se sledováním nějakého filmu, než s pozorováním okolí. Už byla skoro na místě, když se hlídač zvedl. Rychle musela uskočit do zákrytu. Schovala se do stínu pod jeden z oblouků mostu, který kdysi sloužil jako vstup do města. Když se přimáčkla ke kamenné klenbě, oblohu ozářil roj meteoritů.

Sledovala chvíli tu krásu a nevnímala okolí.

Zpoza stínu za klenbou se objevily něčí ruce. Jedna přitiskla Lucii dlaň na ústa a druhá jí necitelně trhla za hlavu. Lucie nedokázala dýchat. Někdo ji surově táhl do tmy rozvalin.

Třetí kapitola

Jeruzalém 1104

Kolem místy pobořených Jeruzalémských hradeb, které utrpěly díky měsícům obléhání křesťanských vojsk značnou újmu, chodily v malých odstupech hlídky tak, aby žádný bezvěrec neměl šanci se v noci proplížit do města a způsobit jeho další zkázu.

Obloha byla jako vždy plná zářících hvězd, což hlídkám značně usnadňovalo výhled do krajiny. Zároveň však pocit dobré viditelnosti snižoval s přibývajícím časem stráveným na hlídce jejich obezřetnost.

Od minulého týdne, kdy byla zajata skupina ozbrojených bezvěrců potulujících se v chodbách sklepení Šalamounova chrámu, se počet hlídek zdvojnásobil. Nikdo nedokázal pochopit, proč se pohybovali zrovna v místech, kde nebylo na koho zaútočit, ani co ukrást. Staré a temné chodby bez jakékoliv kořisti se však třem ze čtyř mužů staly osudnými a zemřeli v boji s muži, kterým byl chrám dán do správcovství.

Mezi těmi, kteří odhalili tyto záškodníky, byl i kněz pocházející z českých zemí. Ten se při vítězném tažení první křížové výpravy stal přítelem Huga z Payen. Od posledního průniku ozbrojených muslimů obcházela každý večer vždy dvojce rytířů chrámová sklepení a odhalovala nové a nové cestičky.

Kněz František, jak se tento statečný a obětavý muž jmenoval, se dobrovolně rozhodl prozkoumávat rozsáhlá sklepení pod chrámem a nakreslit mapu toho podzemního labyrintu.

Na cestu po objevování nových chodeb se vydal i dnes. Nízké chodbičky, spíše připomínající tunel nebo šachtu nějakého dolu, nebyly uzpůsobené pro velké a statné muže. Proto se František neustále přikrčoval, aby jeho hlava nenarazila do stropu, z kterého občas visel ostrý krápník, nebo prostě jen špatně opracovaný tvrdý žulový kámen.

Jeho přítel Hugo šel hned za ním. Oba dva drželi v rukou meče. Kráčeli potichu chodbou směrem k nenápadnému hluku, který přicházel z dosud neprozkoumané části sklepení Šalamounova chrámu, jak se jmenovala stavba, kterou dostali Hugovi rytíři do správy za to, že se díky jejich

odvaze a statečnosti podařilo dostat za brány Jeruzaléma a toto posvátné město získat pod nadvládu křesťanů.

Zvuky doléhající k Františkovi i Hugovi neustále sílily.

„Zní to, jak kdyby někdo kotal do skály,“ zašeptal František směrem ke svému příteli a mávl rukou na znamení, aby se Hugo zastavil. Bylo jasné, že za nejbližší zdi musí být skupinka rušící poklidnou noc. Jelikož zdi Šalamounova chrámu byly v těsné blízkosti s rozbitými hradbami města, dalo se předpokládat, že se někdo znalý místních tunelů dokáže nepozorovaně dostat skrz sklepení až do města. Pokud projde přes hlídky chodící kolem hradeb.

„Bezvěrci,“ procedil Hugo mezi zuby podrážděně a v rukou sevřel ještě pevněji svůj meč.

František se potichu přitiskl ke stěně a podíval se za roh chodbičky, aby nahlédl dál do míst, kde očekával narušitele klidu dnešního objevování. Za rohem se chodba na několik metrů rozšiřovala a v polovině její velikosti stála skupina čtyř bezvěrců. Ve zdi svými kladivy hloubili otvor, který se snadno drolil.

František chvíli ostržil v šeru očima. Nechápatě se zamračil. Hugo se podíval taky, aby spatřil to, co Františka zmátlo.

„Proč rozbíjejí skálu?“ řekl Hugo tiše.

„Evidentně do ní něco zazdili před válkou. Vidíš přece, že ta suť pod jejich nohama není kámen.“ Vysvětlil František a přitisknutý ke stěně pohlédl na Huga. Byl si jistý, co přijde. Zdvihl svůj meč a prohlédl si jeho ostří. V odraze viděl svůj obličej poznamenaný jizvou ve tváři a nespočet vrásek, které nedokázal zahalit ani jeho prošedivělý vous. Posledních několik let, kdy přišel o Lucii a sám se ocitl v kolotoči neustálé smrti, vražd a boje o přežití, ho poznamenalo nejen na duši, ale bohužel i na vzhledu.

„Mám-li umřít, ať je to dnes,“ řekl jakoby mimoděk s pohledem upřeným na svůj rozmazaný odraz v meči.

„Dnes nikdo z nás neumře,“ vydralo se z úst Huga a oba muži se na sebe usmáli.

V jejich očích byla vidět dlouhá doba válčení. Oba věděli, jak snadné je umřít v boji. Zažili nespočet vypjatých situací, kdy balancovali na

hraně života a smrti v boji za jediného a pravého Boha. Oba dva svým mečem způsobili smrt mnoha mužům, kteří celý svůj život slyšeli, že jediný a pravý bůh je Alláh a jeho prorokem je Mohamed. Oba dva pod heslem kruciáty, díky níž se dostali až na tato posvátná místa, zažili mnoho utrpení. A teď tady stojí přihrčení v temném sklepení a sledují z úkrytu muže, kteří přišli pro něco, co zde bylo ukryto.

František, který byl celý život knězem, cítil, jak jeho srdce bije rychleji, než obvykle. Na čele se mu objevila krupěj ledového potu. Hugo ho chytil za ruku a pohledem ho uklidnil.

Muži kopající díru ve skalní zdi se na chvíli zaradovali. Dobře zamaskovaná výplň skalní dutiny povolila a před jejich zraky se odkryla tmavá prohlubeň. Muži si mezi sebou něco říkali. Hugo ani František jim nerozuměli. Byli ve Svaté zemi teprve krátce a neměli ještě tolik příležitostí naučit se jazyku bezvěrců.

Jeden z mužů vytáhl z díry ve zdi malou truhličku, kterou položil na zem.

„Alláhu Akbar!“ křičeli svorně muži a začali se objímat.

František pozoroval truhličku. Krásně vyřezávaná dřevěná truhla s jednoduchým zavíráním. Nic, co by stálo za riskování, pomyslel si. Když jeden z mužů truhličku otočil, František málem vykřikl. Na přední straně byla napsána zdobným písmem dvě písmena. X a P.

František se rozeběhl do místnosti mezi bezvěrce a s řevem hodným lva se na ně vrhl. Hugo nestačil ani zareagovat. Nečekal tak rychlou reakci. Ani nemohl, jelikož neviděl, stojíc přikrčený za zády Františka, co kněz vlastně zpozoroval.

Tři z mužů tasili své zahnuté šavle a vyrazili proti běžícímu rytíři v bílém hávu s rudým křížem na varkoči. Nastala chvíle plná napětí a zmatku. Hugo vyběhl zpoza rohu s mečem napřaženým proti vetřelcům na pomoc Františkovi. Ostří mečů se střetávalo v nelítostném řinčení chladné oceli a zvuky boje se rozléhaly chodbou.

Čtvrtý muž sbalil truhlu a utíkal pryč. František ho po očku sledoval a nesoustředil se na boj. Jeho ruka vteřinou nepozornosti oslabila a šavle mířící na jeho hlavu mu způsobila krvavý šrám na čele. Hugo převzal v boji iniciativu a jedním mocným máchnutím přeťal jednoho z útočníků vedví. Krev

mrtvého se rozstříkla po všech účastnících boje. Bílý Františkův varkoč začal vlnout krví. Boj nabíral na intenzitě. Františkovi bylo jasné, že ten čtvrtý nesmí utéct. Ale protivníci, proti kterým teď stál, byli příliš silní. Jeho bojové umění nebylo navíc zdaleka tak dobré jako jejich.

František sám oba dva bezvřerce nemohl porazit. Hugo rychle k jednomu z nich přiběhl a začal útočit. František si oddechl. Teď už by mohl přežít! Další šrám začal krváčet na jeho ruce. Síla v jeho paži byla menší a menší a udržet těžký meč bylo nad jeho síly. V obraně před neustálým dorážením nebezpečné bezvřercovy šavle, začal couvat František zpět do míst, odkud společně s Hugem nepřátele před pár minutami pozorovali. Další a další údery ho oslabovaly. Náhle pod nátlakem bezvřercovy hrubé síly zavrával o mrtvého útočníka a spadl na zem do tratoliště krve a vnitřností.

Hugo v nenadálém výpadu zaskočil svého protivníka a poslal ho jednou ranou mířenou do oblasti břicha k zemi. Muž napíchnutý na ostří jeho meče upustil svou šavli a bezvládně poklekl na zem.

„Alláhu Akbar,“ vydralo se z jeho zakrvácených úst. Hugo vytahoval pomalu svůj meč a pozoroval bolestivou grimasu v obličeji protivníka. Muž padl bezvládně na zem.

Hugo se ohlédl, aby zjistil, jak si vede jeho přítel. František ležel na zemi a nad ním stál protivník s napřaženou šavlí. Hugo se rozeběhl rychle k poslednímu bojovníkovi, jenž se připravoval k usmrcení Františka.

František ležící na zemi se snažil nahmatat svůj meč na zemi, ale věděl, že čas je proti němu. Bezvěrec se k němu přikrčil a připravoval se ho propíchnout. František cítil, že je pozdě.

„Odpust', Bože,“ řekl pro sebe a v ten okamžik bezvěrcovi kolem krku proletělo obrovskou silou ostří Hugova meče a hlava zlostně se dívající na s osudem smířeného Františka odletěla do temnoty jeskyně. Ruce držící šavli povolily a tělo bez hlavy se svalilo na zem. Hugo dosud skrytý za stojícím tělem bezvěrce se s pádem mrtvého těla objevil v zorném poli Františka a podával mu ruku, aby mu pomohl vstát.

„Díky bratře, ale musíme za tím čtvrtým!“ vyhrkl ze sebe v šoku František a snažil se postavit na

nohy. Hugova tvář pokrytá krví mrtvých se usmála. Věděl, že má pravdu. František, který se zvedal za pomoci podané Hugovi ruky, za ním spatřil nepatrný pohyb. Onen propíchnutý bezvěrec se napřahoval k hodu dýkou. František viděl blížící se ostří letící vzduchem. V rychlém pohybu strhl Huga stranou a vytočil se kolem něj.

Ve vteřině, kdy Hugo udělal pod nátlakem pohybu Františka krok stranou, a jeho přítel se postavil za něj, vyšlo z úst Františka zaúpění.

Z úst se mu vydrala krev. Dýka ho zasáhla do zad. František, ztrácejíc sílu, poklekl.

„Františku!“ vykřikl Hugo, když uviděl dýku v zádech muže, který mu právě zachránil život.

„Jdi po tom čtvrtém. Má něco cenného,“ vyhrkl z posledních sil František. Jeho ruce povolily a on upadl na zem.

Hugo ho pohladil po čele a se slzami v očích rychle vyběhl do tmy tunelu za čtvrtým z návštěvníků.

Poslední, co František uviděl, byl vlající bílý plášť, který Hugo a všichni jeho společníci nosili. On sám ho měl na sobě. Ležel na zádech. Hrubý

lněný plášť mu vahou jeho těla zastavoval krev vytékající z hluboké rány po dýce. Oddaloval tak krutou pravdu, kterou František věděl. Umírá.

Bezvěrec se z tunelu dostal ven a před sebou měl rozvaliny hradeb. V jednom z výklenků se zastavil a schovával se ve tmě. Když z tunelu vyběhl i muž v bílém varkoči potřísněném krví, věděl, že je zle.

Na obloze se vyrojil podivný úkaz. Roj meteoritů zaplavil celé nebe, které ozářilo na malou chvíli i černě oděného bezvěrce ve stínu. Hugův pohled se na okamžik střetl s jeho. Bezvěrec zaklel a z kapsy svého oděvu vytáhl lahvičku s čirou tekutinou. Praštil jí vší silou o zem.

Mezi rukou natahující se po jeho krku a jím se na vteřinu objevila oslňující záře. Hugo neviděl, kam sahá, ale ucítil jeho tělo. Uchopil bezvěrce jednou rukou za ústa a druhou za hlavu a zatáhl ho k sobě. Záře se rozplynula a Hugo upadl při náhlém záblesku světla na zem do rozvalin společně se svým zajatcem.

Čtvrtá kapitola

Jeruzalém, současnost

Příslušník policie se znuděně proplétal klikatými cestami ve své služební Ladě. Každodenní noční cesta z Jeruzaléma, kde byla služebna, ho zmáhala. Byl ale rád, že nemusí chodit tu štreku pěšky. Levá zatáčka, pravá vracečka. A ještě jedna. Roj padajících hvězd dnes ozařoval celou cestu tak, že bylo možné pokochat se siluetou trosek hradeb stojících na tomto místě tisíc let. Mezi rty stiskl cigaretu a pokusil se ji zapálit sirkou. Byla to vteřina nepozornosti.

Najednou se mu na cestě, slabě osvětlené žárovkami auta, objevila postava. Dupl na brzdy. Žlutá Lada s bílým pruhem s pištěním začala neochotně brzdít. Strhnul volant na stranu, ale srážce nedokázal zabránit. Zapálená sirka mu spadla na košili a popálila ho. Chodec se obtiskl do čelního skla. Přeletěl vymrštěn nárazem celé auto a zmizel v příkopu lemujícím klikatou cestu.

Auto se smykem stočilo a zůstalo stát.

Kníratý řidič se chvíli vzpamatoval. Pak se podíval na spadlou cigaretu a popáleninu na nové košili. "Sakra," bouchl prudce do volantu, až se ozval tón klaksonu. Na panelu zmáčkl tlačítko. Světlo majáčku se okamžitě začalo lenivě otáčet na střeše vozu a neochotně osvětlovat okolí modrou barvou.

Chvíli mu trvalo, než se z auta vysoukal. Velké břicho ho omezovalo v pohybu. Z přihrádky vytáhl baterku a začal se rozhlížet po okolí.

Nechápe, co se stalo. Jede svou každodenní trasu domů. Zapaluje si cigaretu. Oslnivá záře a před autem se objeví postava. Srážce nešlo zabránit. Utěšoval sám sebe.

Ale kde je? Proč ho neviděl dřív? Otázky mu provrtávaly jeho obří kulatou hlavu.

"Ve jménu zákona, ozvěte se!" zařval nahlas do tmy narušené jen modrým pulsujícím světlem policejního majáčku a žlutým válcem jdoucím z jeho baterky.

Ticho.

Plechys auta jsou pomačkané, sklo rozbité. Nezdálo se mu to.

"Znovu vás vyzývám, ozvěte se!" Zakřičel ještě hlasitěji.

Prohledává okolí. Všudypřítomný odpad mu komplikuje práci stejně, jako jeho nadváha. Konečně! Slyší pohyb. Posvítí ve směru ševelu a vidí stín v příkopu. Zvuk sílí. Někdo se blíží.

Z temného porostu se v kuželu světla jeho baterky objevuje hlava. Pak ruce držící malou krabičku, trup a zbytek těla. Muž však při výstupu z příkopu podklouzne a upadá. Policista se nakloní k muži, a položí ho na záda. Muž je zjevně v šoku. Jeho tradiční muslimský oděv je pokropený tmavou krví z pohmožděnin na hlavě. Policista se snaží muže přimět zpět k vědomí. Ten však odmítá spolupracovat.

Zvláštní šat. Uvědomí si policista, když se od mrtvého muže vydá k autu, odkud vysílačkou zavolá posily.

Pátá kapitola

Jeruzalém, 1104

Lucie se s bolestivým pádem do rozvalin mezi kameny snaží rychle postavit a vytrhnout se svému útočníkovi. Ten ji však i přes její pokusy drží.

„Sakra, nechej mě být!“ vyhrkne Lucie rozzlobeně.

Náhle drsné ruce jejího věznitele povolí. Hugo si v šoku uvědomí, že drží místo bezvěrce nějakou ženu.

„Co se to stalo?!“ zabručel zmateně Hugo a rychle se postavil na nohy připraven bránit se nepříteli. Pořád mu nedochází, že proti němu už nestojí nepřítel.

Proti němu stojí žena. Podivně oděná žena.

„Ty čarodějnice!“ zakřičel a dvěma rychlými kroky se přiblížil k Lucii a svou mohutnou tvrdou pěstí ji udeřil do obličeje.

Lucie spadla bezvládně na zem. Z natrženého obočí jí začala téct krev. Hugo ji svázal a odvedl do malé zamřížované skalní dutiny nedaleko místa boje. Poslouží jako vězení. V hlavě se mu honily myšlenky na svého druha, který svým tělem zastavil smrtící dýku směřující přímo do jeho těla.

Běžel zpátky úzkou chodbou až do míst, kde ležel jeho přítel. Chroptěl, těžce dýchal a pod jeho zády se prach a hlína barvily do šarlatově tmavé barvy. Rytíř bledl a na čele měl studený pot.

Hugo poklekl a uchopil svého přítele za ruku. Ledová ruka ho pevně stiskla. Oba muži se na sebe podívali.

„Bože, ty jediný a pravý, Pane nebes. Zachraň mého bratra,“ pronesl tiše Hugo.

Přetočil rytíře na břicho a snažil se přes jeho oděv dostat k ráně. Když nožem prořezal všechny látky a odstranil je, uviděl hlubokou ránu, z které se řinula pravidelnými proudy krev. Z pláště uřezal kus látky a přimáčkl ji do rány. Obvázal zraněného a v naručí se se ho snažil co nejdříve vynést ven ze sklepení.

„Vydrž, bratře. Nevzdávej to!“ křičel každou chvíli na bezvládné tělo Hugo. S každým krokem víc funěl. Tělo, které nesl, bylo těžké.

Jak se blížili ke známým a dobře probádaným chodbám tunelu pod chrámem, polomrtvý rytíř v Hugově náruči začal chropět pod nápirem smrti, která ho k sobě přitahovala víc a víc. Hugovi tekly po čele krůpěje potu.

„Vydrž, příteli,“ povídal si spíše pro sebe, aby nějak zahnal pocit bezradnosti a přemohl nedostatek sil.

„Bratři! Pomozte! Rychle!“ křičel Hugo do chodby a doufal, že ho někdo uslyší.

Když se po chvilce chodbou začaly šířit rychlé kročeje, pomalu Františka položil na zem a snažil se ho přemlouvat k životu.

„Neopouštěj nás, bratře. Potřebujeme tě.“

František, v obličeji bledý jako plášť, který měl na sobě, přestával cítit chlad, který ho obklopoval. Před očima už neviděl rozmazaný obraz muže, který se ho snažil zachránit. Jeho pohled se rozostřil. Náhle zčernal a neviděl nic.

Poslední co slyšel, byl výkřik Huga.

„Neeeeeeeeeee,“ rozeznělo se naposledy v jeho uších.

Hugo těžce oddechoval a bezradně klečel na kolenou. Modlil se. Doufal v zázrak a záchranu svého společníka.

Šestá kapitola

Jeruzalém, současnost

„Kde, k čertu, je?“ pronese nerudně u snídaně profesor směrem ke svým žákům.

Lucii od večera nikdo neviděl. Telefon má nedostupný a nikde nenechala ani vzkaz. Profesor tušil, že to má souvislost s jeho rozhodnutím. Lucie se asi naštvála a šla do nejbližších novin nabídnout pár bulvárních příběhů. Mrcha nevděčná. Pomyslel si.

„Jestli se neukáže, budeme muset celou tiskovku zrušit?“ zeptala se jedna ze studentek.

„V žádném případě, sarkofág se bude dnes otevírat. Na tom se nic nemění,“ odvětil rázně profesor a usrkl teplý jasmínový čaj.

Měl pocit, že ho několik studentů pozoruje. Možná si to jen namlouval. Ale taky možná jejich vztah nebyl tak tajný, jak si myslel.

„Nemysli na to. Teď je důležitý soustředit se na novináře. Budeš slavnej!“ řekl si v duchu a pousmál se.

Nějaká flundra zamindrákovaná mi dnes nemůže překazit nejdůležitější den mé kariéry. I kdyby tvrdila, co chce. I kdyby si k pravdě něco nadhodila, nemá sebemenší právo přivlastnit si zásluhy za objev. To on je přece vedoucí vykopávek.

Od vedlejšího stolu, aniž by to profesor věděl, byl sledován svým studentem, který předchozího večera viděl Lucii, jak jde k profesorovi do pokoje. Přemýšlel, jak s danou situací naloží.

Dopil pomalu minerálku ze sklenice, kterou držel v ruce. Podíval se na umaštěný okraj a položil ji s tichým klepnutím na stůl. Vstal a bez jakéhokoliv dovolení si drze sedl vedle svého profesora. Hluk v jídelně tvořený povídáním studentů, řinčení talířů a příborů jako zázrakem utichl. Každý zrak v místnosti byl nyní upřen na profesora, který rudl.

„Co si to dovoluješ, smrade?!“ procedil potichu mezi zuby vytočený profesor směrem ke studentovi.

„Okamžitě jdi tam, kam patříš,“ dodal už hlasitěji a porozhlédl se po okolních stolech. Všechny hlavy, které celý výjev sledovaly, se rázem otočily

a začaly se zajímat o své talíře, jen aby se vyhnuly nepříjemnému očnímu kontaktu s profesorem.

Hluk opět nabyl na síle.

George se na profesora usmál. Drze. Cítil se silný ve své pozici. Naklonil se k profesorovi a ruku mu položil na rameno.

„Klídek, profesůrku,“ začal šeptem pronášet profesorovi do očí ze vzdálenosti pár centimetrů svou předem nacvičenou řeč.

„Vím o vašem vztahu s Lucií, profesůrku, takže pokud nechcete, aby se to dozvěděla vaše drahá choť, ten zápočet mi napíšete. Domluveno?“ George to řekl arogantním tónem a v jeho tváři bylo vidět opovržení a nadřazenost. Po včerejší noci věděl, že má vyhráno a nepřijde o stipendium.

Profesor se na něj chvíli díval. Mlčky pozoroval toho nafoukaného hnusného studenta, který o historii nemá žádný zájem, a jediným důvodem, proč je na vykopávkách v jeho týmu je to, že jeho zazobaní rodiče tučným darem podpořili tuto expedici. Profesorova zachmuřená tvář se pomalu začala třást. Jeho ret sebou začal trhat.

George si myslel, že se rozbřečí. Cítil se na koni.

To však netušil, že se stane něco zcela jiného.

Profesorův třas přešel v hlasitý smích. Celá jídelna opět zpozorněla a začala pozorovat profesora a studenta u jednoho stolu. George přestal mít nadřazený výraz. Ten se pomalu, ale jistě proměnil v nejistý a nechápavý společně s tím, jak profesorova zachmuřenost mizla a nastupoval do široka roztažený úsměv přecházející v hlasitý smích.

Po několika nekonečně dlouhých vteřinách, které George nedokázal spočítat, se profesor uklidnil. Stejným gestem, kterým před chvílí objal George jeho, ho rukou uchopil kolem ramene a naklonil se k němu ještě blíž, takže jejich nosy se téměř dotýkaly.

„Pokud sis myslel, že mě můžeš vydírat, jsi mimo, chlapečku.“

George chtěl sebou trhnout, aby vzdálenost mezi ním a profesorem nebyla tak malá, ale profesorova ruka při jeho pokusu zesílila stisk, a George neměl šanci uhnout. Profesor pokračoval

tichým, důrazným tónem a s pohledem dravé šelmy upřeným na kořist, ve svém monologu.

„Přišel jsi, jak se tak říká, s křížkem po funuse. Moje žena totiž přijela dřív, než měla a včera nás s Lucií viděla,“ procedil rozrušeně profesor a odstrčil studenta od sebe tak nešetrně, že ten se převrátil společně s židlí na zem.

Profesor se postavil nad ležícího George a nahlas ještě dodal.

„A pokud si někdo myslí, že mi může vyhrožovat, vydírat mě, nebo se neučit, dostat zápočty za nic, tak je na omylu. U mě student musí mít znalosti. Peníze nestačí!“ dodal hlasitě.

„A co takhle zápočet za sex se studentkou?“ křičel ze země rozhozený George.

Profesor, který se od něj otočil a byl na odchodu, se zastavil. Pomalu se k němu vrátil, ze stolu vzal karafu s nedopitou vodou a chrstl ji po zvedajícím se studentovi. Sklo se rozbilo a George byl mokrý.

„Utřete tu špínu ze země!“ rozohnil se profesor k ostatním studentům a ukazoval na George, který krvácel z ruky.

„A dejte mi všichni až do odpoledne pokoj!“
dodal a odešel z jídelny.

Sedmá kapitola

Kněz ležel na zádech na lesní mýtině porostlé měkkým mechem. Byl nahý. Nad ním seděla Lucie. Krásná mladá žena s pevnými nadry a usmívala se. Pohupovala se na něm a její blond vlasy ho šimraly na jeho obličejích s jizvami. Seděla na něm v pokleku nahá. Držel ji za pevný krásný zadeček a usmíval se. Naklonila se k němu. Cítil její bradavky na svém těle. Chytla ho dlaněmi za hlavu a políbila ho. Kněz se usmál. Konečně podlehl svým citům a Lucie byla jeho. Pohládl ji po tváři.

Lucie chytila jeho hrubou ruku do své a on cítil jemnou kůži jejích dlaní.

„Ještě ne, není náš čas. Ale brzy budeme spolu,“ pronesla Lucie a její tělo, před okamžikem pevné a krásné, se proměnilo v dým a rozplynulo se. Kněz se snažil svými dlaněmi ten dým pochytnout. Máchal rukama.

„Lucie, Lucie!“ křičel bezmocně.

Trhal celým tělem a snažil se zvednout. Něco mu v tom bránilo. Ruce ho přestaly poslouchat a proti jeho vůli se přibližovaly zpátky k jeho tělu.

„Zavolej Huga!“ slyšel z dálky kněz.

Najednou pochopil. Otevřel oči. Rozmazaným pohledem viděl kolem sebe postavy, jak se snaží udržet jeho tělo v klidu a drží mu ruce.

Lucie se mu jen zdála.

Místností se rozléhaly chvatné kroky těžkých bot. Hugo vběhl do místnosti a přišel před lůžko, kde se tři další rytíři pokoušeli Františka uklidnit.

„Konečně, bratře. Mé modlitby byly vyslyšeny!“ zaradoval se Hugo a dal svým rytířům pokyn, aby přestali svého bratra zadržovat.

František se pokusil vstát, ale neměl sílu. Jeho rána na zádech bolela.

Hugo ho opatrně uchopil a pomohl mu se posadit.

„Dávej pozor. Stehy ti několikrát praskly,“ dodal vlídně.

„Jak dlouho jsem tady?“ zeptal se František.

Zesláblý, třesoucí se hlas vycházející z jeho úst, Hugovi udělal vrásky na čele. Usmál se na něj.

„Už je to pár dní, ale díky Bohu jsi to přežil.“

Hugo se tvářil ustaraně, nebyl si jistý, zda je jeho bratr už mimo ohrožení života. Byl vůbec zázrak, že dokázal přežít. Krev byla té noci všude. Rychle z rány vytékala a cesta zpět do chrámu byla dlouhá.

A pak ještě ta čarodějnice. Kde se vzala a jak se tam dostala? Kam zmizel bezvěrec s tajuplnou skříňkou? Otázek bylo moc a odpovědi pomálu.

František se rozkašlal. Obvaz kolem jeho rány začal rudnout.

„Lehni si, bratře. Uzdrav se. Musíš nám pomoci. Toho večera se stalo něco podivného,“ řekl nemocnému Hugo a ten se položil zpět na lůžko. Otočil se na bok a zaúpěl bolestí. Jeho stav byl vážný. Uvědomoval si to. Cítil, jak upadá do mdlob. Jeho oči se zavíraly a on opět před sebou vidí krásnou tvář své mrtvé schovanky. Lucie se na něj usmívá.

Osmá kapitola

Policista s baterkou v ruce prohledává okolí místa, kde srazil toho muže. Tma a všudypřítomný prach, kamení a nepořádek komplikuje nalezení jakékoliv stopy po místě, odkud se muž vzal.

V dálce už vidí přijíždět sanitku. Otočí se na chroptícího muže a jeho zrak spočine na malé truhličce v příkopu. Zdálo se mu, jako by z ní vycházela jemná, nepatrná záře. Poklekne u ní. Něčím ho zaujme. Pozvedne ji proti měsíčnímu světlu a zkoumá její výřezy.

„To je. To je mo-je. Musí se to...“, snaží se chroptící muž ležící na zemi natáhnout k policistovi pro truhličku.

Policista se s opovržením podívá na zraněného muže a mávne rukou. Otvírá truhlu.

„Musí se to zničit!“ z posledních sil ze sebe vysouká muž.

„Proč zničit, škoda práce pro takový krám,“ řekne znechuceně policista. Očekával něco hodnotného,

čím by si přilepšil ke svému platu. A v truhličce? Škoda řeči. Vytáhl obsah a pohodil ho na zadní sedačku svého auta. Truhličku našťavaně zahodil někam do černočerné tmy mimo světla reflektorů svého auta. Sanitka zastavila vedle těla. Zdravotníci začali s ožívováním.

Policista si zapálil další cigaretu a mlčky sledoval práci zdravotníků.

Snažil se rozpomenout na ten okamžik, kdy srazil toho muže. Něco mu v tom pořád nehrálo. Odkud se vzal? Co znamenal ten oslňující záblesk? Kdo ten muž je? Proč by měl zničit tu veteš?

Z přemýšlení ho vyrušil doktor.

„Promiňte. Tady už nepomůžeme,“ řekl doktor.

„Cože? Umřel?“ zděsil se policista. Když si vybavil, kolik teď kvůli tomu bude mít problémů a papírování, málem upadl do mdlob. A to si ještě nevzpomněl na rozbité auto.

„Ano, exitus. Tady už není šance pomoci. Mějte se.“

Policistovi se roztrásla ruka. Vzpomněl si, co ho zase čeká doma. Manželka. Dcera. Stres, strach,

beznaděj. Klekl si na zem před rozbitý reflektor a sbíral ze země střepy.

„Do prdele práce!“ dodal při pohledu na nefunkční světlomet svého služebního vozu.

Když odjela sanitka s mrtvým do márnice, zapálil si opřený o kapotu svého vozu ještě jednu cigaretu a sledoval světla sanitky mizející v dáli.

Devátá kapitola

„Horečka neustupuje, pane,“ řekl felčar Hugovi. Ten se přišel podívat na stav svého bratra, který mu zachránil život.

František ležel na lůžku a spal. Jeho tělo evidentně bledlo a chřadlo. Hugo byl pohledem na skomírajícího muže evidentně otřesený. Jeho vždy sebejistý a pevný výraz byl jakoby bez života. Plný smutku. V jeho očích byl vidět zmar, bezmoc a strach o blízkého člověka.

Těch posledních několik dní od nečekaného poplachu ve sklepeních a tunelech pod chrámem se vše změnilo. Jeho vždy dobrá nálada a jasná mysl byla zahalena do temnoty závojem beznaděje a vzteku. Všiml si toho nejprve Bernard- mnich, který byl přítelem všech deseti bratrů a také velmi vítaným hostem. Potom, co obdrželi oficiálně od krále Balduiana II. požehnání utvořit rytířský řád, pozval Hugo Bernarda na několik dní, aby podrobil jejich snahu kritice a pomohl sestavit jasná pravidla, podle kterých se bude jejich malé společenství chovat.

„V Clairvaux jsem se už nudil, proto jsem tady, drahý Hugo,“ řekl tenkrát Bernard, když přijal pozvání a navštívil sídlo, které tato nepočetná skupinka rytířů dostala do správy za své hrdinské skutky na cestě za vítězstvím v bitvě o Jeruzalém.

Každou volnou chvíli seděl Bernard s Hugem, Františkem, Godefroiem, Archambaudem, Rossalem, Gondamerem a dalšími bratry u stolu a společně tvořili svou řeholi, která by jejich organizaci dala oficiální postavení. Rozpravy o podobě pravidel byly i díky Františkově přičinění velmi tvrdé, jelikož považoval za svou povinnost do rytířského řádu vložit i velkou část mnišství. To se samozřejmě nelíbilo většině jeho přátel, kteří byly vychováni sice bohabojně, ale na šlechtických dvorech, kde vládla úplně jiná atmosféra, než v kláštorech.

„Mně nebude nikdo zakazovat, abych se pomiloval s krásnou ženou!“ bouchnul jednoho dne do stolu Gondamer.

„Jsem hrabě z Montdidier a v mém kraji není lůno ženy, které by se netřáslo před mým pérem!“ vyhrkl ze sebe směrem k Františkovi Gondamer a výhružně se postavil.

Hugo ho pohledem usměrnil a on si okamžitě sedl. Jeho jiskrný pohled Gondamera propichoval. Ten sklopil hlavu.

Nastalé ticho přerušil Hugo odkašláním.

„Nechtěl jsi tady bratru Františkovi ještě něco říct, drahý Gondamere?“ Hugova věta byla rázná a drsný tón dával jasně vědět, co se čeká.

Gondamer zvedl lehce své ruce do vzduchu na uznání své porážky a ušklíbl se.

„Ano, ano. Máš pravdu bratře. Dovol Františku, abych se ti omluvil. Mé chování je neospravedlnitelné,“ řekl a políbil Františka na tvář na znamení smíru.

„Není třeba se omlouvat, od toho je tato disputace. Musíme se na pravidlech domluvit. Jsme rytířský řád. Ale také se odlišujeme od ostatních velkou mírou pokory, díky které nás Bůh dokázal ochránit a dostat až na tato místa. Proto musíme být především řád mnišský,“ zhodnotil celou situaci Hugo a všichni bratři, včetně Gondamera přikyvovali hlavou na znamení souhlasu. Od této disputace a roztržky při výměně názorů se mezi Gondamerem a Františkem vytvořilo napětí.

Gondamer, který celý život žil jako pán svého panství, byl zvyklý, že jeho názory jsou zákonem. Mohl si vzít každou ženu, která mu padla do oka, a byl absolutním pánem nad životem svých poddaných. V Jeruzalémě si sice vydobyl slávu a postavení. Zároveň byl však v pozici jednoho z mnoha mužů. Nebyl ten, kdo rozhoduje. Musel se podrobovat kompromisům a mnohokrát i rozkazům, které byly proti jeho mysli. A častokrát právě kvůli chudému knězi, který se spřátelil s jeho společníkem a na cestě do Jeruzaléma si získal jeho oblibu.

Nedokázal se přes všechno ponížení, které mu svými učenými řeči způsoboval, přenést. Ten muž z českých zemí mu nikdy nebude přítelem...

Desátá kapitola

Profesor se usmíval do objektivů kamer a fotoaparátů. Nadešla chvíle, na kterou se těšil celý svůj profesní život. Bude slavný. Nic už to nezmění. Malá aférka se studentkou sice pošramotila třicetiletý manželský svazek, ale jeho žena je splachovací a na jeho avantýry si už za ta léta zvykla. Teď bude manželka muže, jenž provedl nejvýznamnější archeologický objev od objevení Tutanchamonovy hrobky.

Zapíše se do učebnic!

Studenti, stojící v hloučku pár kroků od svého profesora, si mezi sebou neustále něco šeptali. Nikdo od rána neviděl Lucii. Milenku, o které každý věděl, ale přesto dělal, jako že neví. Nikdo nic raději neslyšel. Každý byl vůči profesorovi, zvláště pak po snídani, velmi zdrženlivý a opatrný. Profesor byl nervózní, i když se to snažil maskovat úsměvy.

K profesorovi přistoupil jeden z koordinátorů dnešní tiskové konference a zeptal se, zda je připraven.

Profesor se otočil na své žáky, kteří se okamžitě utišili a postavili se do řady. Profesor přikývl.

Muž tmavé pleti, který byl součástí profesorova týmu, se postavil před stojany s mikrofony a spustil svou úvodní řeč.

„Vážení přátelé, vážení posluchači, vážení televizní diváci. Dámy a pánové, dovoluji mi zahájit tuto mimořádnou tiskovou konferenci, při které vám profesor archeologie Ronald Molej z Oxfordské univerzity odhalí výsledky, které jeho tým za poslední dva měsíce intenzivní práce na vykopávkách udělal. Součástí této konference bude i otevření sarkofágu, který byl při vykopávkách objeven,“ říkal velmi nadšeně muž a za posledními dvěma slovy udělal pauzu, aby každý z přítomných pochopil, že tato konference nebude jen o prachsprostém plkání, jako obvykle.

V hloučku novinářů a přihlížejících to zašumělo. Každý byl informován, že součástí tiskové konference bude něco mimořádného. Většina novinářů si myslela, že se jedná o nadsazenou frázi, aby byl na místě co největší počet kamer. Jak je známo, archeologické týmy potřebují pozornost, aby přilákaly peníze sponzorů. Ovšem

odkrýt objevený sarkofág přímo před novináři, to je bomba, která se podaří jednou za život. Novináři dnes budou mít štěstí. Každý z nich si to uvědomoval.

Koordinátor si zálibně užíval těch pár vteřin ticha a pohledy novinářů, když jim došlo, co jim právě řekl.

„Dovolte mi tedy, abych slovo předal tomu nejpovolanějšímu. Muži, jenž se zasloužil o objev tohoto místa, a jehož tým učinil historicky nejvýznamnější objev za posledních sto let. Přivítejte, dámy a pánové, pana profesora Ronalda Moleje!“ řekl muž u mikrofonů a svou pravicí udělal gesto směrem k pýchou se dmoucím profesorovi stojícímu před stolem se skleničkami šampaňského. Užíval si zde potlesk, který dostával od studentů a od novinářů.

Jednu skleničku si vzal do ruky a chvíli pozoroval mokrou skvrnu na ubrusu, sahajícímu až na zem stolu. Otočil se, a pomalu, avšak rázně přecházel těch pár kroků před objektivy kamer a fotoaparátů před mikrofony.

Sál utichl.

Profesor se podíval po všech novinářích. Dlouze. Důrazně. Natahoval tu chvíli, kdy bude moct ohlásit objev století. Věděl, že napínání pomůže jeho PR, ale musel přesně zvolit strategii, aby to nepřetáhl a lidi se nezačali nudit.

„Dámy a pánové.“ Začal zvolna a opět hlavou obkroužil pomalu celou místnost a každému se snažil upřeně podívat do očí.

„Když byla čtvrtého listopadu devatenáct set dvacet dva objevena týmem Howarda Cartera hrobka faraona Tutanchamona, bylo to až do dnešních dnů považováno za největší objev v dějinách archeologie. Dnes si však dovolím říct, že to byl pouze největší, možná nejvýznamnější objev.“ Na chvíli se odmlčel.

„Pouze dvacátého století,“ dodal s velkým důrazem v hlase.

Zálibně sledoval nechápavý výraz novinářů. Užíval si tu chvíli. Ve tváři měl úsměv.

Studenti, stojící za stolem se šampaňským, se taky smáli. Bavili se, jak si užívá profesor svou chvíli. Šeptali si mezi sebou.

„Kde je, sakra, ta Lucie?“ Ta otázka visela ve vzduchu celý den.

Profesor se na studenty mrazivým pohledem podíval. Když si všimli jeho pohledu, sklopili zraky a zase mlčky vzorně stáli.

Profesor se otočil zpátky směrem k novinářům.

„Ano, slyšeli jste správně. Řekl jsem pouze dvacátého století. A mám k tomu, společně s mým skvělým týmem, pádné důvody.“ Otočil se směrem ke studentům a ti dle předem daných pokynů vzaly tácky se skleničkami šampaňského a rozmístili se mezi novináře.

Ted' stál profesor před objektivy zcela sám. Neměl v úmyslu nechat zachytit nejdůležitější video svého života tak, aby na něm byl někdo jiný. Proto ta estráda s šampaňským. Potřeboval dostat studenty pryč ze záběru kamer.

Poklepal na jeden z mikrofonů.

Ťuk. Ťuk. Ťuk.

„Než si otupíte mysl tímto vynikajícím šampaňským Dom Pérignon Blanc z roku 2012, což je mimochodem opravdu skvělý ročník,

dovolte mi odhalit vám malý kousek tajemství, který společně zítra odhalíme,“ řekl vážně a tajemně.

Blesky fotoaparátů začaly ozařovat místnost a sledovaly společně s objektivy kamer a zvědavých očí všech lidí v místnosti profesorův pohyb.

Profesor se pomalým klidným krokem přesunul k rohu stolu. Otočil se opět směrem k divákům. Rukou si přejel vlasy a napil se lehce ze sklenice.

„Opravdu skvělý ročník. Ale po dnešku si už rok 2012 nebude nikdo pamatovat. Dnes,“ zastavil opět nakrátko svůj předem dokonale nacvičený monolog.

Uchopil pevně lem ubrusu. Trochu se mu třásla ruka nervozitou.

Prudce zatáhl a ubrus strhl na zem. V davu to zašumělo úžasem. Davy novinářů přemístily všechnu pozornost na odkrytý sarkofág.

Kamenná truhla lemovaná barevnými čarami připomínajícími lidské postavy se odhalila v celé své majestátnosti. Profesor pohládl lem jejího víka. Víka, které bylo popsáno zvláštní kletbou. To však nebylo z místa, kde stáli novináři, vidět.

Byl to další ze záměrů profesora. Zítřejší odhalení víka a kletby bude třešnička na dortu.

„Pamatujte si dnešní datum. Jste první lidé, kteří vidí nejvýznamnější objev století, možná i nejvýznamnější objev všech dob. A dovolte mi pozvat vás i zítra na osmou hodinu ránu, kdy tento sarkofág blíže představím, popíšu naše poznatky a otevřeme ho,“ dodal s mírně roztřeseným hlasem.

Opřel se o sarkofág a užíval si záblesky slávy, které mu dopřával každý fotoaparát v místnosti.

„Děkuji, to je pro dnešek vše. Zítra v osm ráno se na vás opět těším!“ zvolal a studenti všechny novináře uctivě vypoklonkovali z místnosti.

Ticho, které nastalo po zavření dveří za posledním kameramanem, bylo uklidňující.

„Myslím, že to byl opravdový úspěch, gratuluji profesore,“ přišel potřást rukou profesorovi koordinátor.

„Kde je, hergot, ta Lucie?“ procedil zhrzeně mezi zuby profesor a zahodil skleničku na zem.

„Měla zítra odprezentovat vše, co jsme zjistili o těch nápisech na víku,“ řekl tiše.

„Mrcha,“ dodal už jen pro sebe.

Studenti si mezi sebou opět tiše něco šeptali. Někteří dopíjeli zbytky šampaňského. To byla další záminka, aby profesor mohl vypustit svou nervozitu a hrubost ven.

„Vyserte se na ten chlast!“ vykřikl tak, že mu z pusy vylétla hromada slin směrem k místu, kde stálo několik jeho studentů.

Ti se okamžitě lekli a položili skleničky na podnosy.

„Laskavě to tady pouklízejte a nachystejte na zítřejší den. Jestli se něco posere, nikdo z vás nedostane zápočet!“ dodal mírně klidnějším, avšak stále hrubým hlasem.

Poklepal nervózně na víko sarkofágu kloubky ruky, jakoby přemýšlel, zda ještě něco řekne. Nakonec mlčky odešel z místnosti.

Jedenáctá kapitola

Temnými chodbami sklepení Šalamounova chrámu se rozléhal křik a nářek.

Ženský hlas.

Gondamer procházel mírně přikrčený, aby hlavou nenarazil do hrubě osekaných stropů chodeb. Jeho silná ruka svírala hořící louči, která mu osvětlovala úzkou cestu před ním. Do těchto míst nechodil často, ale když slyšel, koho ve sklepení jeho bratři drží, rozhodl se využít příležitosti a jít se podívat.

Slyšel od Huga podivnou historku o krásné ženě. To ho zaujalo. Po mnoha letech osamocení, válčení a vraždění si vzpomněl na Francii a své panství. Toužil po ženě. A jedna, o které nikdo nic neví, je jen pár kroků od něj. V jedné ze zamřížovaných skalních puklin sloužících jako vězení.

Lucie se třásla zimou. Třásla se strachem. Nechápala, co se děje a proč ji nějaká kreatura ve středověkém oděvu zavřela do tmavé díry ve skále. Všude byl strašlivý zápach a nepořádek.

Byla zvyklá na čistotu a pohodlí. Byla rozmazlené dítě z bohaté rodiny a byla zvyklá, že jí nikdo neodmlouvá. Teď se válela, jen v tričku a šortkách na špinavé podlaze, pravděpodobně, podle zápachu, s výkaly. A občas, což jí způsobovalo největší trauma, se kolem mihla nějaká krysa.

Poněkolkáté zkouší najít signál na telefonu. Marně. NO SIGNAL. Toto není dobrý. Nemůže si zavolat pomoc!

Dostává se do stavu panické ataky. Přerývavě, rychle dýchá. Bojí se.

„Pusťte mě! Pomoooc! Do prdele!“ křičí do tmy chodby a lomcuje mřížemi.

Odpovědí na její křik je však jen hrobové ticho a slábnoucí ozvěna jejího křiku někde v dálce. Tečou jí slzy. Usedá zpět na špinavou zem. Roztřesenýma rukama uchopí svůj telefon a zapíná videokameru. Nastavuje přední fotoaparát.

„Ahoj všem. Dnes v noci jsem byla unesena,“ začala nahrávat vzkaz na telefon roztřeseným hlasem.

Rukou si otřela slzy a nos. Vypadala příšerně. Před pár hodinami byla krásná, plná života a teď

je z ní špinavá, třesoucí se troska. Uvědomovala si to. Proto upadala do ještě větší tmy. Do ještě větší agónie.

„Nevím, kde jsem. Jsem v malém špinavém a páchnoucím vězení. Je tady zima. Prosím, jestli si toto video někdo uvidí, aby okamžitě zburcoval policii. Byla jsem u vykopávek, když mě přepadl nějaký muž oblečený v templářském oděvu. Zjistěte, kde v okolí Jeruzaléma byl maskarní ples, a najdete mého únosce. Vysoká postava. Kolem čtyřicítky. Plnovous. Kroužková košile, bílá suknice s červeným křížem, bílý hrubý plášť a meč. Prostě templář,“ líčila na kameru dál.

Ze tmy chodby se začaly ozývat tiché kroky. Lucie zbystřila.

„Někdo sem jde. Pomozte mi prosím!“ sykla do telefonu na závěr.

Rychle najela na svůj facebook a dala sdílet nahrané video.

„Snad se to podaří nahrát, jak naběhne signál,“ pomyslela si.

Kroky sílily. Ze tmy se vynořil malý světelný kužel. Vzala telefon a začala opět nahrávat. Tentokrát přední kamerou.

Obraz byl roztřesený tím, jak nedokázala strachem ovládat své ruce. Nejprve na displeji nebylo nic vidět. Pouze tma. Po chvíli se chodbička začala rozjasňovat zároveň s tím, jak byly kroky hlasitější a hlasitější.

Nedýchala strachem. Nedýchala napětím. Nehybně tam stála s nataženou rukou nahrávající na telefon videozáznam. Sledovala na displeji, co natáčí.

Nejprve uviděla hořící louči. Pak těžké železné boty a nakonec jí už známý bílý plášť a bílý varkoč s červeným křížem na hrudi.

Vyjekla hrůzou. Byl to jiný muž, než ten, co ji uvěznil. Jeho pohled byl děsivější.

Zastavil se těsně před mřížemi. Až teď, když se tím směrem natáhl ten muž, uviděla na protější stěně na háčku pověšený klíč.

Couvala co nejdál od mříží. Nalepila se strachy na hrubou skalní stěnu. Snažila se prostoupit kamenem, ale bylo jí jasné, že se dál nedostane.

Klíč zarachotil v zámku a cvaknutí se rozneslo chodbou. Svalnatá velká ruka otevřela dveře na vrzajících pantech. Velmi pomalu. Ten zvuk byl nepříjemně dlouhý.

Mezi Lucií a Gondamerem byl už jen nahrávající telefon.

Usmál se a přejel si rukou svůj plnovous.

„Tak přece,“ řekl tiše.

Lucii pomalu padala napřažená ruka na zem. Neměla sílu a bála se.

Výraz ve tváři toho muže a jeho zlověstný pohled Lucii utvrdil v tom, co za malou chvíli přijde.

Gondamer udělal další krok k ní.

Dvanáctá kapitola

Muž roztřesenou rukou pokračoval v psaní svého dopisu. Jeho tělem prostupovala horečka a on věděl, že je na pokraji svých sil.

Dveře jeho jizby se otevřely.

„Drahý Hugo. Rád tě vidím,“ rozzářil se muž a pokoušel se vstát.

Jeho nohy byly slabé. Zavrával.

Hugo k němu udělal dva rychlé kroky a podepřel ho svou paží. Pomalu svého bratra usadil zpět na lavici. Prohlédl si jeho zápisky a mlčky se na něj díval.

„Zachránil jsi mi život. Chci tě taky zachránit, Františku,“ řekl utrápeně a poklekl na zem vedle nemocného muže.

Františkovi začaly téct slzy po tvářích. Věděl, že by mohl odvrátit svůj konec. Ale odmítá to. Jednou už Lucii, alespoň ve svých snech, zradil. Nehodlá to udělat znovu. I když ví, že to uspíší jeho konec tady v krásném Jeruzalémě.

Pohladil Huga po tvářích zdrsněných prošedivělými vousy. Jejich oči se střely na několik vteřin, a každý v jejich pohledech mohl vyčíst odhodlání.

Hugo zavrtěl hlavou.

„Jsi šílený. Nikdo se nikdy nedoví, že jsi byl desátým rytířem. Náš řád založilo tedy pouze devět bratrů,“ líčil našťavaně Hugo otočený zády k Františkovi.

Podíval se po místnosti. Otočil se směrem ke stolu. Jeho svalnatá mohutná postava zocelená léty bojů byla najednou ještě větší, než před chvílí. František, byť byl podobně statný jako Hugo, vypadal shrbený nad stolem velmi sláb a poloviční.

Hugo rozmáchl své ruce do prostoru. V jeho pohledu byl vidět smutek

Opřel své ruce o meč, který měl za červeným opaskem zdobeným zlatými kříži. Zhluboka se nadechl.

„Ty jsi měl největší zásluhu o to, že náš řád vznikl. Tvé jméno mělo být zaneseno do všech kronik. A písně o tvých skutcích měly znít ještě dlouhá léta.

Nedáváš mi jinou možnost. Desátý rytíř nikdy nebyl. Zemřeš v zapomnění,“ dořekl svůj monolog Hugo.

„Rozumím, bratře. Odpusť mi,“ dodal slabým hlasem František.

Hugo otevřel dveře. Ještě jednou se otočil k Františkovi.

„Ať je ti Bůh milostivý.“

Zavřel dveře od místnosti.

František slyšel, jak do zámku proniká klíč a dveře od jeho jizby se zamykají.

„Tak to je konec, Bože,“ řekl zklamaně.

Sklopil svůj zrak k pergamenům, které posledních několik hodin psal.

Mrazilo ho z těch řádků vzpomínajících na Lucii. Mrazilo ho, když popisoval, jak se mu poslední týdny pořád zjevovala ve snech a jak ji opět spatřil živou, i když věděl, že to není možné.

Přesto všechno, čím si byl jistý, se rozhodl.

„Odpusť mi, otče,“ pronesl tiše do sevřených dlaní.

Natáhl se po dalším pergamenu a pokračoval ve svých vzpomínkách a zpovědi. Vzpomínal na všechno podstatné ve svém životě, co by mohlo obhájit jeho činy. Doufal v odpuštění.

Ve skrytu duše věděl, že jej nedostane. Bezmyšlenkovitě začal na jeden list pergamenu psát modlitbu, kterou si tiše se strachem v hlase odříkával.

Pater noster, qui es in cælis,

sanctificétur nomen tuum;

advéniat regnum tuum;

fiat volúntas tua, sicut in cælo

et in terra.

Panem nostrum quotidiánum da nobis hódie;

et dimítte nobis débita nostra,

sicut et nos dimíttimus debitóribus nostris;

et ne nos indúcas in tentatiónem;

sed libera nos a malo.

Amen.

Třináctá kapitola

Profesor seděl nad notebookem a hledal v konverzacích a e-mailech dokumenty k prezentaci, kterou měla Lucie dalšího rána před novináři mít. Byl na ni naštvaný. Takhle se vztahy přece neukončují.

Nejen, že mu udělala scénu před celým osazenstvem hotelu v době, kdy to zajisté každý slyšel. Ale prostě a jednoduše zmizela.

Znovu vzal do ruky svůj telefon a vytočil její číslo.

Chvilé ticha vystřídal už známý hlas záznamníku.

„Volané číslo je v tuto chvíli mimo dosah sítě. Zkuste své volání později.“

„Do prdele. Kde se ta holka schovává?“ tiše si řekl profesor a položil telefon na stůl vedle notebooku.

Poloprázdná lahev whisky Jack Daniel's s medovou příchutí ho vyzývala k nalití do skleničky s tajícími kostkami ledu. Dnes už poněkolkáté. Nikdy moc nepil, ale dnes se chtěl prachšprostě ožrat do němoty.

Problémy s Lucií a jeho konfrontace s manželkou mu způsobily deprese, které neuměl řešit jinak, než alkoholem. A třicet pět procent alkoholu v medovém likéru mu stačilo. Napil se a prudce zaklopil obrazovku notebooku. Opřel se o opěrku své židle a pil.

Večer se táhl. Množství alkoholu v jeho krvi rostlo s tím, jak ubýval obsah tekutiny v láhvi.

Profesorovi se motala hlava. Jeho zrak se rozostřoval a dech mu slábl.

Bylo mu špatně.

Čtrnáctá kapitola

František se probudil. Jeho zamlžený zrak se nepatrnými pohyby hlavy rozhlížel po místnosti. Rozeznával několik postav. Cítil vůni kadidla a bylin. Někdo ho uchopil pevně za ruku.

„Díky Bohu!“ řekl Hugo a radostně poklepal Františkovi na ruku.

Jeho oči se začaly přizpůsobovat tlumenému světlu místnosti.

Viděl zcela jasně.

„Díky Bohu a našim felčarům, drahý bratře,“ řekl slabým hlasem František směrem k Hugovi a snažil se posadit. S námahou se zapřel zády o stěnu za postelí a zhluboka dýchal.

Hugo vzal ze stolu misku s kaší a začal Huga krmit. Potřeboval rychle nabrat zpátky ztracenou sílu. Nebylo času nazbyt. Potřeboval s ním probrat obyvatele jediné vězeňské cely, kterou ve sklepení mají.

„Jen naber sílu bratře, musím ti někoho ukázat. Ten večer se ve sklepení přihodilo něco, co ti

musím říct,“ začal pomalu rozvážným hlasem své líčení Hugo. Sedl si na dřevěnou lavici vedle postele nemocného a odložil stranou svůj meč, aby mu při sedu zbytečně nezavazel. František se na něj díval a přikývl na znamení toho, že poslouchá.

„Když jsi padl na zem a poslal si mě pronásledovat toho posledního muže, našel cestu tunelem až ven k hradbám obklopujícím náš chrám.“ Opět si nervózně poposedl.

František se lehce pousmál. Teplá kaše, kterou snědl, mu udělala dobře. Cítil, jak jeho tělem začíná proudit život. Cítil teplo na zádech. Zvláštní pocit tepla. Pak mu to došlo. Jeho rána praskla a začala z ní vytékat krev. Zapřel se víc do polštáře, aby se pokusil ránu přiškrtnout tak, jak se mu to podařilo zcela náhodně toho večera ve sklepení, kdy se jeho hrubý lněný plášť přimáčknutý vahou vlastního těla na zádech stal důležitým faktorem v jeho přežití.

Ve svém životě poznal už mnoho mužů, žen a dětí s daleko menšími řeznými ranami, kteří po dlouhých dnech mučivých bolestí odešli k pánu. Felčarů bylo málo a knih o léčení ještě méně.

„Jsi jak na trní Hugo, co se tam stalo?“ zeptal se vlídným hlasem a přemáhal palčivou bolest, která vycházela z jeho rány.

Hugo se poškrábal ve svých prošedivělých vlasech. Usmál se. Ale úsměv to nebyl pravý. František si i přes jeho mohutný plnovous všiml, že je hraný. V očích Huga se náhle objevil strach.

Podíval se po místnosti a šeptem s velkou dávkou strachu řekl: „Já jsem asi chytil čarodějnici, bratře.“

„Ale no tak, já myslel, že máš rozum Hugo. Jak jsi na to přišel?“ odvětil s lehkým smíchem František.

Hugo jen mávl rukou a zakroutil hlavou.

„Když jsem se dostal ven z tunelu, bezvěrec mi byl už na dosah ruky. Mé ruce obejmuly jeho hlavu a krk a spadl jsem s ním mezi kameny na zem,“ opět se začal ošívát.

„Věř mi, bratře. Já ho v jednu chvíli držel kolem krku a pak,“ ztratil slova. Nastalo ticho. Hugo si rozmýšlel, jaká slova zvolit.

František předstírající pohodu se na něj zadíval.

„A pak co? No tak, nenapínej mě,“ řekl s nadějí v hlase.

Hugo vstal a podal svému bratru ruku.

„Pojď, bude lepší, když to uvidíš.“

František se opatrně a s předstíraným pohodlím zvedl z postele. Sil měl akorát na to, udržet se na nohách.

„Počkej Hugo, musím ti něco říct,“ zadržel františek svého společníka na cestě ven z místnosti.

Za dveřmi byl najednou nenadálý ruch. Někdo běžel chodbou a přibližoval se k jejich dveřím.

„Brzy umřu. Vím to. Zažil jsem to už mnohokrát. Jako kněz jsem poznal bezmoc a vím, jak vypadá příchod smrti,“ řekl klidně František.

„Nechej toho, bratře. Ty nám ještě všem provětráš pláště, až nás povedeš do nějaké šílené bitvy, jako tenkrát, když jsme obsadili město,“ snažil se ukonejšit Františka. Věděl však stejně dobře jako on, že přežití s takovou ránou by se rovnalo zázraku. Obdivoval tiše sílu toho muže a jeho um nedávat příliš najevo, že ho něco bolí.

„Oba víme, že nemám moc času, tak mi tady nedávej plané naděje. Prosím. Ale nic to nemění na tom, že dokud to půjde, budu ti nápomocen,“ podal Hugovi ruku a společně se chystali vyjít ven.

V ten okamžik se rozrazily dveře a v nich stanul vyplašený Gondamer. Jeden z nejmladších členů jejich bratrstva. Strachy se třásl.

„Máme ve sklepení čarodějnici!“ vydal ze sebe a padl na kolena. Popadal dech.

„Pojďme, bratře,“ vyšlo z úst Hugovi a svižným krokem, co to jen šlo, vzhledem ke zdravotnímu stavu Františka, kráčeli do hlubin sklepení pod chrámem.

Patnáctá kapitola

Rozbitý světlomet na služebním autě policejního vozu jeho řidiči způsoboval při jízdě domů nemalé problémy. I přes jasnou oblohu a svit měsíce bylo na prašné cestě bez jakéhokoliv značení špatně vidět a auto kličkovalo chvílemi od jedné strany silnice k druhé.

Nadával si, že nejel opatrněji. Ale jak mohl zareagovat na téměř neviditelného muže, který se najednou objevil před nárazníkem jeho auta?

Nešlo dělat nic. Ujišťoval sám sebe, že nenese na smrti toho muže žádnou vinu.

Cesta pomalu ale jistě ubývala a on už z dálky viděl několik domů ve vesničce, kde bydlí.

Zastavil na odpočívadle před vesnicí. Vystoupil a ještě jednou si zapálil cigaretu. Doma nikdy nekouřil. Protahoval ten okamžik návratu do svého domu posledních několik měsíců, co to jen šlo. Nechtěl být doma. Trápil se.

Pomalu vydechl poslední nasátý kouř z cigarety značky Marlboro a prohlížel si nedopalek.

„Už bych s tím mohl taky seknout,“ našťavaně řekl sám sobě a zahodil malý zbytek cigarety do škarpy u silnice.

Sedl za volant. Připásal se a zhluboka se nadechl.

„Tak jedem,“ zaznělo tichem.

Otočil klíčkem v zapalování a auto začalo hlasitě chrčet. Zařadil rychlost a pomalým tempem dorazil až k plotu obklopujícímu pozemek jeho domu.

V okně se svítilo. Věděl, že ho čeká další bezesná noc. Otočil se a ze zadního sedadla vzal aktovku. Na zemi si všiml pohozeného poháru, který dnes večer našel. Bezděčně ho vzal s sebou a vešel do domu.

Šestnáctá kapitola

Lucie začala křičet. Kopat nohama před sebe, aby odradila útočníka od jeho úmyslu. Její počínání Gondamera však jen vybudilo k ještě většímu násilí.

Vykrýval údery slabé ženy s posměchem a přibližoval svá ústa blíž a blíž jejím rtům.

Lucie viděla šílený pohled toho muže i jeho zjizvenou hrubou tvář. Jeho smrdutý zápach se nelibě nesl s každým jeho výdechem a ona se jen trásla a čekala, co přijde. Její pokusy o obranu slábly.

Naposledy se pokusila odstrčit jeho tělo od sebe, ale marně. Prudkou ranou své pěsti udeřil do její ruky. Bolestí vyjekla a povolila prsty, které svíraly telefon.

Slyšela náraz přístroje o kamennou podlahu.

„Prosím, nedělejte to!“ zaúpěla naposledy. Věděla, že zbytečně.

Gondamer jednou rukou svíral její hrdlo a druhou prozkoumával její mladé krásné tělo. Nemohla

dýchat. Sípala. Přesto cítila mrazivé doteky blížící se k jejím prsům.

Rytířova noha si nevybíravě razila cestu mezi její stehna a roztahovala je. Dostal se pod tričko a zmáčkl. Hrubě a bezcitně. Zapištěla bolestí. Z očí jí tekly slzy. Rytíř s ní bojoval pouze jednou rukou. Druhou si povoloval opasek.

Měl příliš mnoho sil. Byl statný a tento nerovný souboj nešlo vyhrát. Vydávala ze sebe všechnu energii na protest proti počínání toho muže a on bez téměř jakékoliv námahy stejně rozhodoval o tom, co se bude dít.

Stíny rychle se pohybujících těl tvořily na stěnách chaotické obrazce, které dokreslovaly tíživou atmosféru Luciiny situace.

Opasek povolil a spadl i s mečem a dřevěnou pochvou obalenou černou kůží na zem. Kovová záštita zacinkala o kamennou podlahu. Teď už měl Gondamer vyhráno.

Shodil bránící se dívku na zem a vrhl se na ní. Rukama rozerval její prazvláštní oděv. Přestala se bránit. Přestala se hýbat.

Na okamžik se zastavil. Ve špatně osvětleném prostředí toho moc neviděl. Ale předpokládal, že se při pádu udeřila do hlavy. O starost mň, pomyslel si.

Nadzvedl zlehka své tělo a rukou si stáhl kalhoty. Byl připraven užít si po dlouhé době teplo ženského lůna.

V okamžiku, kdy se dotkl míst, kde očekával vstup do ležící ženy, dostal ránu do hlavy. To Lucie nahmatala na zemi kámen a vši silou udeřila do jeho spánku. Měla však smůlu. Rytíř měl na hlavě kroužkovou kuklu, která ránu spolehlivě ztlumila.

„To bylo hnusný, ty mrcho,“ zakřičel Gondamer. Udeřil dívku do obličeje. Její ruce se ranou rozletěly a pravá ruka zavadila o telefon spadlý před chvílí na zem.

Displej se rozzářil a na jeho obrazovce se spustilo video.

Temná obrazovka. Křik nějaké ženy. Světlo ozařující chodbu. Rytíř přicházející s loučí.

Gondamer, sledující ten podivný výjev, se náhle lekl, když si uvědomil, co vidí. Rychle vstal. Do

ruky uchopil opasek s mečem. Vycouval z vězení a zavřel mříž. Rozeběhl se směrem, kterým přišel, a za běhu se snažil upravit se a nasadit si opasek.

Lucie ležela ve tmě. Prokřehlá na kost. Raněná. A téměř nahá.

Lapala po dechu a snažila se neztratit vědomí.

Sedmnáctá kapitola

Bylo ráno a studenti opět u snídaně živě diskutovali. Lucie nebyla ani dnes na svém místě. Začaly se šířit zvěsti, že odletěla pryč z Jeruzaléma a profesor bude mít co vysvětlovat.

„Možná už vysvětluje, vždyť jeho stůl je taky prázdný,“ poznamenal jeden ze studentů.

Bylo to divné. Profesor byl vždycky u snídaně první, aby mohl své žáky, jak s oblibou a nadsázkou říkal, buzerovat už od snídaně.

„Asi se připravuje na svůj velký den. Víš, jak si na tom zakládá. Včera se choval jak idiot,“ vnesl do debaty George své myšlenky.

„Ty o tom musíš něco vědět, to je fakt,“ zasmála se opět dívka a celé osazenstvo se rozesmálo, když si vzpomnělo na včerejší Georgův výstup s profesorem.

Nikdo z nich nevěděl přesně, proč k té roztržce došlo. Nikdo netušil, že se George snažil svého profesora vydírat.

„Jen se bavte na můj účet, ale pamatujte, že bez nás by ten stařík nebyl nic. A my jsme hloupí, pokud mu dopřejeme veškeré zásluhy. On se o nás nikdy ani nezmíní. Jsme jen otroci jeho veličenstva,“ dodal zhrzeně.

Za hodinu má začít tisková konference a profesor nikde není. Nervozita stoupala.

„Pojďme se připravit na tiskovku bez něj,“ postavil se před své spolužáky George a začal pronášet svou řeč přes ruch jejich vzájemných dialogů.

„Já budu mít úvodní slovo a zmíním samozřejmě poctivou práci každého z vás.“

Dav se utišil. To se Georgovi zalíbilo. Usmál se nad tím, jak ho všichni poslouchají. Netušil, že bude mít takovou autoritu.

„Pár minut budu servírovat informace o tom, jak se tady dře pod rouškou anonymity, a pan profesor chtěl veškerou slávu jen pro sebe. Poodhalím tajemství těch nápisů a...“ George nedopověděl větu. Periferním viděním si všiml, že se k němu někdo blíží. Až teď si uvědomil, že

veškeré pohledy jeho spolužáků nesměřují na něj a jeho výklad, ale někam do strany.

Uslyšel kroky. Profesor se postavil vedle něj.

Teatrálně se uklonil. George zmateně sklopil hlavu. V jeho výrazu byl hněv a znepokojení.

„Děkuji studentovi za jeho vtipnou vsuvku,“ řekl profesor a odstrčil žáka zpět mezi studenty.

Napil se čisté vody z karafy na stole. Po včerejší noci má hlavu jako střep, ale mysl mu slouží naštěstí tak, jak má. Sucho v krku zahnało několik studených loků vody.

„Nezdržujme se a pojďme. Novináři čekají!“ zvolal radostně.

Studenti se Georgovi škodolibě smáli.

Ten stál jako opařený.

„Jdeš s námi, nebo už nechceš být členem týmu?“ zeptal se profesor. George se rozeběhl k ostatním a bez jediného slova prošel kolem profesora.

Atmosféra s každou minutou houstla. Profesor během příprav několikrát zareagoval prudčeji, než by sám chtěl. Odnesl to George i několik dalších studentek.

„Ten výstřih je příliš velký. Nejste někde v bordelu. Ty skleničky musí být nablýskané. Nikdo ani necekne a bude jen tiše přikyvovat a usmívat se.“ Jeden rozkaz za druhým chrлил nervózní profesor a stále upravoval své poznámky tak, aby byl před objektivy fotoaparátů a hlavně televizních kamer co možná nejdokonalejší.

Čas vypršel. Nastala ta chvíle, pro kterou žil profesor celý svůj život. Bude slavný!

V tvídovém šedém saku. S kravatou v barvách egyptské vlajky předstoupil před řečnický pultík s několika papíry v ruce. Poklepal na mikrofony.

„Slyšíte mě všichni?“ zeptal se.

Když se přesvědčil, že zvuk je perfektní, napil se ze sklenice připravené u řečniště.

„Dámy a pánové. Na dnešek nikdo z vás nikdy nezapomene!“ začal teatrálně hovořit do kamer.

Po třech vteřinách mlčení věřil, že každý jeho větu už pochopil.

„Dnešní den budete svědky odhalení objevu, který svým významem překonává objev mého kolegy

Howerda Cartera,“ pokračoval jako by nic profesor.

V davu novinářů to zašumělo. Kdo byl Howard Carter, asi všichni věděli. Ale jakým způsobem zapadá objev hrobky faraona Tutanchamona nedaleko Luxoru do objevu sarkofágu v Jeruzalémě, to nikdo nedokázal rozluštit. To byl ostatně i profesorův záměr. Srovnávat objev sarkofágu s něčím bombastickým, aby přilákal co největší sledovanost.

Podíval se na přihlížející a nadšeně sledoval jejich pohledy.

„Začněme ale popořádku. Je třeba říct pár nudných souvislostí, aby každý pochopil význam tohoto nálezu, který dnes společně ukážeme celému světu,“ otočil se k sarkofágu a obrátil list s připravenými poznámkami. Jeho příprava byla krátká a on neměl mnoho času, díky své opilosti. Bude mluvit spatra a opírat se jen o několik řádků osnovy, kterou ráno rychle sepsal.

Studenti stojící stranou od záběrů kamer sledovali svého samolibého profesora, jak snobsky gestikuluje a veškerou slávu si krade pro sebe. Přitom každý věděl, že jediná zásluha na tomto

objevu leží na bedrech studentky, která s profesorem udržovala intimní poměr. A která mimochodem den před zveřejněním objevu světu záhadně zmizela.

„Já ti říkám, že ji uplatil a ona na pár dní prostě někam zmizla. Je to coura a ty jsou na peníze,“ šeptal George, když došlo mezi studenty na řeč o Lucii.

Profesor ho od řečnického pultu propichoval pohledem. George měl smůlu. Profesor se zrovna podíval jeho směrem. Studentka vedle něj do něj šťouchla. George se podíval, kam ukazuje a bylo mu vše jasné. Okamžitě zmlkl a sklopil hlavu.

Profesor se usmál do kamer a pokračoval: „V polovině jedenáctého století začaly ze střední Asie na Blízký východ pronikat turecké kmeny, které drancovaly civilizované země. V Džezíře se Turci nechali islamizovat a vstoupili do služeb bagdádského chalífy, který se však stal jen loutkou závislou na vůli svých tureckých vezírů a rádců. Ve službách Abbásovců začali Turci útočit na území Byzantské říše. Turecká vojska se skládala především z lehkých jezdců, což je činilo velmi mobilními a byzantská armáda je jen

málokdy dostihla a utkala se s nimi. Proto se byzantský císař Roman IV. Diogenes rozhodl vytáhnout s celou armádou na východ a svést s Turky nelítostnou bitvu. Císařova stotisícová armáda se s tureckým sultánem Alpazslanem utkala v bitvě u Mantzikertu, kde byla na hlavu poražena. Říše se porážkou uvrhla do chaosu, zatímco Turci tak mohli vtrhnout do Anatólie, centra byzantské moci, aniž by jim v tom mohl kdokoliv zabránit. Turecké kmeny celou Anatólii vydrancovaly a spálily, až se z této nejvýznamnější části Byzance stala prakticky poušť. Z porážky u Manzikertu se císařství již nikdy plně nevzpamatovalo,“ pronášel horlivě profesor. Byl překvapený, jak krásně mu to šlo. Nečekal, že bude schopen tak plynule hovořit bez podrobnější přípravy. Ale jako odborník na kruciáty měl hlavu plnou informací, které teď sypal z rukávu pro všechny, co poslouchaly.

„O čem to, herdek, ten chlap mluví?“ pomyslel si nejdeden novinář a už se smířoval s tím, že ho čeká další nudný den.

Profesor usrkł ze sklenice a pokračoval ve svém vyprávění o dějinné etapě, která stála za zrodem

nejslavnějšího rytířského řádu své doby a možná i všech dob. Záleží na úhlu pohledu.

„Císař Alexios I. Komnenos, který vybojoval byzantský trůn roku tisíc osmdesát jedna, se snažil Anatolii získat zpět, ale chybělo mu vojsko, neboť byzantští vojáci se často rekrutovali právě z Anatolie. Obrátil se proto na západní křesťanstvo a požádal papeže, aby mu pomohl osvobodit východní křesťany z lůna tureckých barbarů a rovněž argumentoval, že muslimové okupují svatá místa křesťanství, čemuž nelze jen nečinně přihlížet. Alexiovi však šlo jen o znovuzískání Anatolie a svatá místa ho zajímala, jen pokud z toho mohla mít Byzanc prospěch. Ostatně nic neobvyklého. Podívejme se na celé dějiny lidstva. Pořád dokola to samé. Pokud z toho nebudu mít výhody- nepomůžu ti se bránit. To je bohužel častý názor lidí,“ zakončil své vyprávění profesor. A opět se rozhlížel po znuřených tvářích novinářů, techniků a dalších účastníků jeho přednášky.

Jeho záměr byl posluchače unavit, aby o to větší byl následný efekt odhalení, který byl připraven na závěr jeho přednášky. Podle výrazů většiny přítomných, se mu to víc než jen dařilo. Uchopil

sklenici, ale byla už prázdná. Naznačil jedné ze studentek, aby mu dolila vodu a ta hned potichu svůj úkol splnila. Když se napil, a studentka byla opět mimo zorná pole kamer, dal se do dalšího bodu své osnovy.

„Papež Urban II., který rovněž po velkém schismatu chtěl zlepšit vztahy mezi západní a ortodoxní církví, udržoval již od roku tisíc devadesát čilou diplomacii s byzantským císařem. Alexios roku tisíc devadesát pět vyslal své zástupce na Urbanův koncil v italské Piacenze, kde Byzantinci vylíčili utrpení východních křesťanů a zdůrazňovali, že turecká hrozba se netýká jen Byzance, ale ohrožuje i západní svět. Přítomní západní biskupové byli otřeseni, a papež Urban začal o jejich žádosti vážně uvažovat. A jak to bývá v našem světě zvykem, spočítal si jedna a jedna a zjistil, že by mu taková výprava mohla významně pomoci v posílení své pozice po velkém schismatu. Co bylo velké schizma, doufám nemusím vysvětlovat. Když svolal do Clermontu koncil, jeho plamenná řeč všechny křesťany dohnala k jednotě a smíru. Vždyť společný nepřítel byl jinde a mnohem nebezpečnější. Žádost byzantského císaře Alexia

I. o pomoc proti nevěřícím Turkům, umožnila papeži vyzvat křesťany, aby kvůli boji proti nevěřícím ukončili věčné spory a zastavili války, a nadřadit tak obecně křesťanský zájem nad konkrétní zájmy světských panovníků a šlechty. To byl další krok na cestě k podřízení světské moci církevní autoritě. Jak dobře bylo papežovo vystoupení v Clermontu připraveno, dokazuje bezprostřední odezva, kterou vyvolalo u několika významných šlechticů a církevních prelátů. Během Urbanovy řeči a bezprostředně po ní propukli shromáždění duchovní a velmoži v nadšení, které projevovali výkřiky Bůh to chce!“ Opět se odmlčel. Uchopil do ruky list papíru s vlastnoručně napsaným textem. Odstavec, který opsal z jedné kroniky, kterou studoval.

Odkášlal si, aby opět upoutal pozornost publika.

„Dovolte mi, pro nastínění přesnější nálady přečíst slova papeže Urbana, který se zasadil o to, že celá Evropa vytáhla proti bezvěrcům do zámoří, jak se místu, kde se právě nacházíme, tehdy říkalo.“

Silným a důrazným hlasem spustil: „Tato země, ve které žijete, obklopená z jedné strany mořem a

z druhé strany horskými vrcholky, může stěží uspokojit mnohé z vás. Neoplývá bohatstvím, vskutku stěží poskytuje dosti potravy pro ty, kteří ji obdělávají. Proto se zabíjíte a pohlcujete jeden druhého. Zastavte tuto věčnou nenávist, zanechte sporů, upust'te od válek, zastavte je a utište všechny konflikty a spory. Začíná cesta ke Svatému hrobu. Zmocněte se země, která je hanebně obsazená, která však byla dána Bohem dětem Izraele a která, jak říká písmo svaté, oplývá mlékem a strdím. A tak dále a tak dále. Chcete-li et cetera,“ dodal a opět se odmlčel.

Na dlouho. Čekal, dokud si každý neuvědomí, že nic neříká. Jakmile všichni upřeli zraky na něj, přešel pomalu k sarkofágu. Opřel se zády jemně o něj a pokračoval ve vyprávění, které by, alespoň podle jeho plánu, mělo nabrat novou dynamiku.

„V době těsně po první křížové výpravě vznikl i jeden legendami opředený řád. Pauperes commilitones Christi templique Salomonici, byl jeden z nejmnějších křesťanských rytířských řádů středověku. Po dobytí Jeruzaléma účastníky první křížové výpravy a po ustavení Jeruzalémského království, došlo k nárůstu počtu poutníků do Jeruzaléma. Přesto v celém

následujícím čtvrtstoletí nebyly cesty v království i blízkosti Jeruzaléma bezpečné a hemžily se lupiči, kteří zabíjeli a okrádali poutníky. Vznik templářského řádu...“ Vyprávění přerušily náhlé údivné vzdechy mnoha posluchačů. Přesně, jak profesor doufal. Nudný úvod a pak lahůdka v podobě něčeho nečekaného a zajímavého.

„Prosím o klid. Ještě jsem zdaleka neřekl to nejpodstatnější,“ řekl s přehnanou skromností profesor a čekal, až nastane opět ticho.

„Tak tedy vznik templářského řádu souvisel s touhou poskytnout ochranu neozbrojeným poutníkům. Bezprostředním důvodem ke vzniku řádu mohlo být napadení sedmi set poutníků na cestě z Jeruzaléma, kdy bylo tři sta z nich zabito a šedesát zajato muslimskými útočníky z Tyru a Aškelonu. Nás však budou zajímat legendy, které se s tímto mocným řádem spojují.“ Poslední větu pronesl opravdu velice nahlas, aby zdůraznil význam vyprávění.

„Tyto legendy vycházejí především z dlouhé doby, během níž řád sídlil na Chrámové hoře v Jeruzalémě. Některé záznamy také uvádějí, že templáři odhalili tajemství „Mistrů zednářů“,

stavitelů původního chrámu, a dozvěděli se, že původní Archa úmluvy byla před zničením prvního chrámu převezena Menelikem I. do Etiopie. Zmínku o tom je možné najít na reliéfech v katedrále v Chartres. Další indicie o pátrání řádu po Arše a odhalení tajemství stavitelů chrámu představuje podle některých existence monolitického chrámu v Lalibele v Etiopii, který stojí dodnes a jehož stavba je pravděpodobně nesprávně připisována templářům. Ale legenda, která nás bude zajímat pro nadcházející chvíle, se týká jisté dámy, kterou všichni znáte jako Marii z Magdaly.“

V sále to zašumělo. Profesor vyčkával s dalšími větami a užíval si ten nenadálý rozruch způsobený odkrytím dalšího trumfu. A to nevědí, že má ještě jednu bombu na závěr.

Gestikuloval rukama, aby se sál uklidnil. Trvalo to dlouho. A on si to užíval. Bude opravdu slavný. Dnes se zapíše do historie a nikdo mu jeho slávu nevezme.

Poslední šepot dozněl a v sále bylo ticho. Profesor chodící mlčky od sarkofágu k řečništi a zpět po dobu rozruchu, se zastavil u mikrofonů.

„Jak jsem již řekl, legendami opředený řád templářů skončil rychle a tragicky. Král Filip Sličný se dostal do obrovských dluhů a odmítal templářům vrátit půjčené peníze. Proto si vymyslel se svým rádcem Guillaume de Nogaretem plno pomluv a za pomoci lstí a tehdy velmi osvědčeného mučení, jakožto nástroje k odhalování pravdy, nechal řád zničit a všechny templáře povraždit nebo uvěznit. Jedna z legend praví, že templáři odhalili skutečnou podstatu údělu Marie Magdaleny a proto neuctívali Ježíše Krista, ale ji,“ vyprávěl opět naprosto nezaujatě profesor. Měla přijít další šokující bomba, a tak chtěl posluchače otrávit nudným tónem hlasu.

Profesor se opět odmlčel. Jen na pár vteřin. Získal si je. Všichni ho sledují. Na jeho kamenné tváři byl opět nepatrný úsměv.

Nasadil hrubý, silný hlas: „A dnes je den, kdy bude odhalena Marie Magdalena v plné své kráse, vážení. Podařilo se mi lokalizovat, díky studiu starých pramenů, místo, kde templáři hned ve svém zárodku ukryli její hrobku. A ptáte-li se, tak ano. ANO! Ta hrobka je před vašimi zraky. Sarkofág Maří Magdaleny jsem objevil, a se svými studenty po více než devíti stech letech

vynesl opět na světlo Boží!“ dodal téměř křikem Profesor.

Blesky fotoaparátů ho začaly oslňovat. Jakoby mimoděk se přesouval ke kamenné schránce, aby byl i na fotografiích. Je to tady! Už teď jsem slavný. Zaradoval se ve své mysli.

Profesor se náhle otočil ke kamerám. Poslední scénický výstup, který si celé ráno připravoval. Jeho pohled byl najednou přísný, se známkami potlačovaného strachu. Zvedl svůj ukazovák a zahrozil do kamer. Temným hlasem pomalu začal mluvit: „Ale pozor. Jak jsem přišel na to, že se jedná o hrob Marie? Až se dostanete blíž k sarkofágu, zjistíte, že má na sobě vyryt nápis. A ne ledajaký. Je to kletba! Kletba, která doslova praví...“ Napil se, aby získal opět chvíli napětí.

„Vy, jež probudíte klid této ženy, pamatujte, že zničila templáře,“ odříkal překlad nápisu na víku a rozpráhl ruce.

„A myslím, že teď je ta pravá chvíle, pozvat vás všechny sem, abyste si mohli udělat pár fotek. Prosím každý přijměte od mých studentů sklenici šampaňského. Za několik minut budeme pokračovat. Odkryjeme společně obsah tohoto

sarkofágu. A probudíme dávnou kletbu templářských rytířů!“

Usmál se a užíval si zájem redaktorů o svou osobu. Podával první rozhovory a pózoval před objektivy fotoaparátů. Přemýšlel, na kterých titulních stránkách novin zítra bude.

„Než se mi někam rozutečete, nezapomeňte prosím, že zhruba za dvacet minut budeme zvedat víko sarkofágu a nahlédneme dovnitř!“ snažil se překřičet všudypřítomný zmatek a hluk způsobený telefonováním do redakcí a tvořením krátkých vstupů pro televizi přítomných novinářů.

Osmnáctá kapitola

František se za doprovodu Huga chystal vyjít z místnosti, když do dveří prudce vrazil Gondamer. Udýchaný a roztřesený rytíř měl v očích děs a hrůzu. Stav, který neznal nikdo z jeho bratrů ani během nejtvrdších bojů.

Ukazoval rukou někam do chodby a zadýchaný se snažil dostat ze sebe několik slov. František ho opatrně uchopil a snažil se ho uklidnit.

„Co se děje, bratře?“ otázal se chraplavým nemocným hlasem.

„Tam, tam,“ koktal Gondamer ukazujíc stále někde do chodby.

Podíval se na velitele Huga a s vyděšeným výrazem ve tváři řekl větu, která změnila osudy všech v této místnosti.

„Je tam čarodějnice! Ve sklepení máme čarodějnici!“ Těžce oddechoval.

Hugo věděl, co se děje. Okamžitě si Gondamera prohlédl. Byl to on, kdo byl jako jeden z mála proti tomu, aby členové jejich řádu nesměli

obcovat s ženami. Byl to on, kdo měl pověst velkého svůdníka a milovníka žen. Byl to Gondamer, kdo měl špatně uvázaný opasek, i když na správně upravené zbroji lpěl víc než kdokoliv jiný. Byl to Gondamer, který se snažil tu dívku, kterou Hugo uvěznil, pravděpodobně znásilnit.

Hugo se zamračil.

„Nech to být Gondamere. My se o to postaráme. Radši si uprav svůj opasek, ať tady nejsi nikomu pro smích,“ popíchl Gondamera Hugo a společně s Františkem vyšli dlouhou chodbou směrem ke schodišti, vedoucímu do útrob sklepení a tunelů pod chrámem.

„Zabte ji!“ zaslechli ještě z dálky, když s loučemi bloudili temným sklepením.

František cítil, že je slabý, ale nechtěl zastavit Huga, který ho vedl labirintem chodeb daleko od vchodu do sklepení.

„Když jsem tě tenkrát nechal zraněného ležet,“ začal vyprávět Hugo, ale František ho zadržel.

„Neříkej nic, já to vím, už jsi mi to říkal v jizbě. Nejsem tak starý, abych si nepamatoval, co mi

můj přítel říkal před pár minutami,“ dodal zvesela František.

„Já vím, jen jsem si chtěl povídat. Mám strach, Františku,“ řekl vážně Hugo a podíval se Františkovi do očí.

Skutečně. Byl vystrašený. To František za celou dobu, co se znali, nikdy neviděl. Ani v době, kdy šli na téměř jistou smrt do bitvy.

Objali se. František cítil krev tekoucí ze své rány. Bolelo to, ale přes zaťaté zuby nedával nic znát. Usmíval se a snažil se svého bratra podpořit.

„Pojď. Věřím na zdravý rozum. Jistě se vše nějak vysvětlí. Nevěřím na čáry a kouzla,“ dodal trochu spiklenecky a mrkl na mnohem klidnějšího Huga. Popostrčil ho vpřed.

„Snad máš pravdu, bratře,“ odvětil Hugo a společně rozráželi plápolajícím ohněm louče tmu sklepení.

Lucie se pomalu oklepávala z nenadálého útoku neznámého muže a snažila se najít signál. Opět marně. Odeslala tedy alespoň vše, co se jí podařilo natočit na sociální sítě, a doufala, že se to co

nejdřív dostane do virtuálního světa. Doufala v brzkou záchranu.

Byla téměř nahá. Její tričko bylo roztrhané. Šortky držely, ale byly úplně k ničemu. Cítila se jako kus hadru. Nedokázala si vysvětlit, proč jí je tak ubližováno. Nevěřila, že by profesor, i přes to, jakou mu ztropila v návalu emocí scénu, dokázal něco takového udělat zrovna jí. A George byl neškodný tlučhuba. Pes, který nekouše. Víc a víc ve svých myšlenkách upadala do beznaděje.

Z letargie jí vyrušily blížící se kroky. Opět nastala chvíle panického strachu. Nepochopila, proč ji ten násilník před chvílí nechal, když už téměř dosáhl svého. Ale bylo jí jasné, že podruhé nemusí mít takové štěstí.

Kroky sílily. Ale zněly jinak, než při prvním setkání s násilníkem. Pak pochopila. Ty zvuky nedělala jedna osoba! Rozeznávala nejméně dvě postavy. Zcela bezmyšlenkovitě se snažila schovat do stínů skalní výdutě, která byla součástí jejího vězení. Bylo to marné. Tím si byla jistá.

Ze tmy se začalo šířit světlo a dunivý zvuk těžkých nohou dopadajících v pravidelných intervalech na kamennou podlahu chodby tunelu.

„Zavřel jsem ji tady. Byla zmatená. Podivný šat má na sobě ta čarodějnice. Nesrozumitelně mluví,“ říká jeden z mužů tomu druhému. Lucie před sebou opět vidí své věznitele. Tentokrát dva. Oba jsou oděni v šatech, ve kterých poznává templářské rytíře. Proboha, proč by si někdo hrál v jednadvacátém století na templáře?! Její mozek je zcela paralyzovaný strachem.

Zvuk vrzajících mříží proniká hluboko do její hlavy. Schovává si obličej za své ruce.

Cítí doteky. Nikoliv útočné. Jeden z mužů ji uchopil za zápěstí a snažil se ji zvednout. Neochotně se podrobila jeho síle a postavila se na nohy.

Roztrhané oblečení ji spadlo na zem a ona tam stála nahá. Snažila se zakrýt své obnažené tělo rukou. Rytíř před ní dal plamen louče a osvětlil její pevné mladé tělo. Cítila hřejivé teplo, které ji dělalo v chladné jeskyni dobře. Ozařoval postupně všechny křivky od kotníků až po krk.

Styděla se. Když Hugo posvětlil na její tvář, která ani přes pláč posledních hodin, a špínu způsobenou otíráním slz špinavýma rukama, nepostrádala dívčí půvab, František se zakymácel.

„L- Lu- Lucie!“ vykřikl překvapeně. Hugo se náhlým zvoláním svého bratra lekl a mírně sebou trhl. Otočil se na Františka.

„Odkud ji znáš?“ zeptal se.

František mu sebral louči a ještě jednou zblízka si prohlédl dívku, která se před ním nechápavě třásla. Jeho mysl bila na poplach. Motala se mu hlava.

Lucie byla v šoku.

„Odkud znáš mé jméno? Proč mě tady vězníte?“ vydala ze sebe zmateným hlasem.

Devatenáctá kapitola

Dveře od domu tiše zaklaply a žena se probudila. Přikryla dekou tělíčko své malé dcery a pohladila ji po hlavičce bez vlasů.

Vstala a šla přivítat svého manžela. Ten se potichu zouval v předsíni. Políbila ho na čelo.

„Jaký byl den?“ zeptala se tiše a společně kráčeli do pokoje, kde ležela jejich dcera.

Policistovi při pohledu na nemocné dítě zvlhly oči. Stejně jako každý jiný večer posledních několik měsíců. Přitiskl se ke své ženě a navzájem se hladili po zádech.. Leukémie mu vzala radost ze života.

Po chvíli utěšování společně odešli do kuchyně, kde mu žena připravila večeři. Teplá polévka ho hřála.

„Sundej si tu bundu. Nemusíš v ní přece chodit i doma,“ nakázala mu manželka.

Neochotně bundu svlékl a podal ji do natažených rukou své ženy. Když ji pověsila do kouta na věšák, nahmatala v kapse něco tvrdého.

„Co to máš?“ zeptala se při prohlížení dřevěného pohárku. Něčím ji uchvacoval.

Úplně na ten pohár zapomněl. Polkl další sousto a s bolestným výdechem začal líčit své ženě události dnešní noci.

„Srazil jsem nějakého muže. Z ničeho nic se mi objevil před autem. Dal mi to,“ pokrčil rameny.

„Bylo to vážné?“ zděsila se manželka.

„Bylo. Předek auta máme na maděru. A... a...,“ váhal, jaká slova použít, aby ženu zbytečně nevyplašil. Nevymyslel nic a lhát nechtěl.

„Ten muž je mrtvý,“ dodal zkroušeně.

Manželka si k němu přisedla a začala ho utěšovat.

„Snad s tím nebude moc problémů. Už tak toho máš nad hlavu,“ políbila ho. Odněla od stolu špinavý talíř od polévky a umyla jej společně s pohárkem.

„Třeba se malé bude líbit,“ poznamenala.

Muž jen mlčky mávl rukou a pokračoval v likvidování hromádky masa a bramborové kaše. Už tři měsíce byl apatický a vše mu bylo jedno. Z elitního policisty se stal robot chodící do práce

bez zájmu o cokoliv. Jeho vymodlené dítě umírá a lék není. Musí se společně se svou ženou dívat, jak jejich holčička chřadne, bledne a ztrácí sílu.

Je to vyčerpávající.

Opět se mu spustily slzy. Byl zcela vyčerpaný. Téměř nespál a jeho radost ze života zmizela. Odstrčil od sebe talíř se zbytky jídla. Žena ho chytla za ruku.

„Bud’ silný. Potřebujeme tě,“ řekla mu.

„Nalej mi, prosím, vodu. Mám sucho v puse. Potřebuji se napít, nebo odpadnu úplně,“ vyslovil prosbu ke své ženě a vstal s námahou od stolu.

Žena dala odpustit vodu do umyvadla a sáhla po novém poháru. Proč ne? Vždyť je umytý. Pomyslela si a napustila ho chladnou vodou.

Muž se usmál.

„Ano. Proč si nepřipomínat po zbytek života, že jsem někoho zabil,“ pronesl hořce směrem k manželce. Napil se. Vodu neměl nikdy moc rád, ale dnes mu nějak chutnala. Byla osvěžující a cítil, jak mu proudí celým trávicím traktem. Jeho krev jakoby zchladla na teplotu té vody. Žilami mu pár

vteřin proudiv led. Přísahal by na to. Stejně rychle, jak ten pocit přišel, i odezněl. Přesto se cítil svěží.

„Pojďme si lehnout,“ pohladil svou ženu a napustil si ještě do plna pohár.

Když šli kolem pokojíčku, kde ležela jejich dcera, zavolala na ně.

„Tatínku!“ rozezněl se nočním bytem slabý hlásek.

Otec vešel do pokoje a sedl si vedle své dcery. Natáhla po něm ruku a on ji pohladil. Nedokázal se dlouho dívat na její holou hlavu a propadlé oči. Nedávno usměvavá holčička plná života. Dnes každým dnem viděl, jak vyhasíná její krátký život.

„Mám žízeň,“ natáhla se po pohárku a otec se snažil co nejjemněji pomoci ji s pitím.

„To byla dobrota!“ zaradovala se.

Po dlouhé době slyšel její smích. Usmál se na ni. Políbil ji na rty.

„Dobrou noc, dceruško.“

Odešel do ložnice, kde už na něj čekala jeho žena. Viděl ji dnes nějak krásnější. Ve světle stínítka lampičky celá zářila a její vnady, povislé léty

manželství a mateřství, byly dnes nějak pevnější. Krásnější. Dostal na ni velkou chuť. Ne takovou, jako každý týden, když plnili navzájem své manželské povinnosti, aby mezi sebou udrželi nějakou intimitu i po dvaceti letech vztahu.

Ta chuť byla jiná. Jak kdyby mu bylo o dvacet let méně. Cítil neodolatelnou touhu po jejím těle.

Dvacátá kapitola

Hugo stál za Františkem a s údivem sledoval, jak se jeho bratr snaží pomoci té čarodějnici. Sledoval, jak si František sundal svůj plášť a dal jí ho přes tělo.

„Co šílíš, bratře!“ zakřičel na Františka a silně ho uchopil za rameno. Trhl dozadu a vytočil tak Františka k němu.

„Zešílel si? Jsme tady pro to, abys ji pomohl odsoudit za čarodějnictví. Ne abys ji zachraňoval před chladem. Ona to stejně necítí. V žilách ji koluje satanova krev!“ našťavaně pokračoval Hugo.

František zavrtěl hlavou.

„Neblázni, Hugo, to není žádná čarodějnice,“ řekl rázně.

Lucie se zahřívala teplým pláštěm a utírala si do čisté lněné látky svůj špinavý obličej. Čekala, že se konečně dostane na svobodu. Telefon byl stále bez signálu.

„Františku, co to říkáš? Kdyby to nebyla čarodějnice, jak by ti vnukla své jméno?“ zeptal se

František chvíli přemýšlel. Věděl, že to, co řekne, bude znít šíleně. Přesto se neodvážil vymýšlet jakékoliv lži.

Polkl na sucho a vydal ze sebe pár slov, které změní celý jeho život. Věděl to.

„To je moje Lucie. Schovanka, kterou jsem vychovával ve svém působišti v českých zemích,“ řekl klidně a otočil se zpátky k dívce, která se mezitím trochu upravila. Byla krásná. Její plet' zářivá a mladá. V očích měla naději. Dívala se na Františka stejně, jako tenkrát v kostele, když mu nosila jídlo.

„Nechte mě jít, prosím,“ vyšlo z jejích úst.

Sledoval pohyby jejích rtů a odolával pokušení je políbit. Jeho city, které tak úspěšně celá dlouhá léta zapuzoval, najednou opět ukazovaly svou sílu a chtěly se dostat ven z jeho srdce.

„Budeš volná. Slibuji,“ řekl vlídně a otočil se k Hugovi. Než stačil cokoli říct, dostal ránu pěstí.

Hugovy oči se proměnily v blesky dštící světla, která propichovala Lucii i Františka nenávistí a opovržením.

„Pokud nezměníš svůj postoj, nebudeš mít právo žít. Náš rád je v zárodku a já nedopustím, aby jeden pomatenec připustil jakékoliv možnosti k našemu zničení!“ pronesl Hugo a zavřel za nimi bránu.

„Bratře!“ zavolal na mizejícího Huga do tunelu František. Marně.

Lucie k němu přistoupila. Chytla ho za ruku a otočila k sobě. Byl to první muž, který se tady k ní choval hezky.

„Kdo jsi? Odkud mě znáš? Kde to jsem?“ tázala se Lucie a snažila se usmívat.

František začal své vyprávění o Lucii, kterou znal. Vzpomněl si na báseň složenou na její počest. Po dlouhém vyprávění o životě a smrti ji na závěr zarecitoval.

Jeho hlas byl slabý. Ztratil příliš mnoho krve. Umírá a nechtěl dopustit další bezpráví.

„Řekni mi tu básničku. Mám ráda básničky,“
poprosila ho Lucie a doufala, že nabere trochu sil.
Viděla jeho zubožený stav a bála se, že bude
v cele s mrtvolou.

Než odešla jsi do nebe.

Tvoji tvář jsem naposledy spatřil.

Hned došlo mi proč pro tebe.

Vše jsem dělal a tobě patřil.

Věčnost bývá plná stínů.

Ty stala se mou múzou.

A neměla jsi žádnou vinu.

Na tom proč ráj promísil se s hrůzou.

Když odešla jsi v plamenech.

Které sežehly tvé tělo.

Já cítil tíhu okamžiku v ramenech.

A za tebou do nebe se mi chtělo.

Odejít přátelé mi odepřeli.

Ted' řeším kruté vraždy.

A když dá Bůh, je-li.

Budu milovat tě na vždy.

František zakončil recitování. Při vzpomínce na souvislosti, které daly básni vzniknout, se opět rozplakal. Lucie ho objala a snažila se utiřit jeho pláč. Nikdo v návalu emocí neslyšel přicházející kroky.

„Tak! Dívejte! Už ho má!“ vykřikl Gondamer a ukazoval prstem na objímající se vězně.

„Okamžitě ho odved'te do jeho jizby. A hlídat,“ vydal rozkaz Hugo.

Gondamer odhodil prudce Lucii od Františka a nešetrně ho postavil na nohy. Odplivl si, když pozoroval Lucii v plášti, který ji František dal. Vyšel s ním před mříže a zavřel.

Lucie ze sebe vydala jen smutný pláč.

„Pomozte mi někdo, prosím,“ řekla tiše.

Hugo se postavil před Františka a z opasku mu sebral meč.

„To není nic pro tebe,“ řekl mu tváří v tvář.

Odved' ho.

Velmistr se díval na klopýtajícího Františka a viděl velkou červenou skvrnu na jeho zádech. Zbolelo ho u srdce. Musel však jednat rázně. Nemohl si dovolit ohrozit řád.

Když zůstal Hugo sám, otočil se směrem k Lucii. Prohlížel si ji. V jejích očích byl vidět strach. Třásla se.

Nepochopil, co se toho večera stalo, a že ta dívka je nevinná. A i kdyby to pochopil, Gondamer informaci o čarodějnici roznesl tak rychle, že nebyla stejně žádná šance, jak situaci rozumně vyřešit. Musel konat.

O chvíli později se v jizbě u Františka rozhodl, že mu dá ještě možnost na vykoupení.

František seděl za stolem a popisoval kusy pergamenu. Svíce na stole jemně plápolala a Hugo mu dolil vodu ze džbánu do jeho číše.

„Františku, musíš odvolat a kát se, jinak nebude jiná možnost, jak tě zachránit. Pro lásku Boží, udělej to, prosím!“

František neodvrátil od pergamenů zrak. Nedokázal se podívat na bratra, který ho tak zklamal.

„Pro Lásku Boží? Právě pro Lásku Boží nemohu
nechat tu dívku na pospas bezpráví!“ řekl hořce.

Hugovi spadla čelist. Nevěděl, co říct.

Odešel bez rozloučení.

Dvacátá první kapitola

Žena přikrytá lehkým saténovým županem se dívala na svého spícího muže. Včerejší noc byla po letech divoká, vášnivá a nečekaná. Cítila se jako královna. Měla blažený úsměv na rtech a už hodinu tiše sledovala, jak její partner oddechuje.

Místností se rozřinčel zvuk budíku. Rychle se ohnala, aby ho co nejrychleji utišila. Marně. Manžel se probudil.

„Dobré ráno,“ řekla mu a dala mu vášnivý polibek.

Bolelo ho celé tělo. Včera byl jiný. Divný. Ale pamatuje si, že zažil něco, na co bude dlouho vzpomínat. Netušil, že s manželkou po dvaceti letech může prožít noc plnou vášně s takovou intenzitou. Pohládl ji po vlasech.

„Dobré ráno, kočičko,“ pronesl laškovně a sledoval její prsa vykukující pod županem. Vrhla se na ně svými ústy a jemně kousal tvrdnoucí bradavky. Žena ho hladila ve vlasech a užívala si další chvíli nečekaného vzrušení. Položil si ji na záda. Rozhrnul župan a neopouštěl ty tvrdé

pahorky na prsou. Mačkal je jemně rukama a cumlal. Žena začala příst svou písničku slasti a on ji pomalu roztáhl stehna. Přesunul se od prsou k jejím rtům a jejich jazyky se začaly vášnivě proplétat. Nevydržel to déle. Jeho připravené mužství vklouzlo do manželky a ta slastně vzdechla. Jejich pohyby byly pomalé. Nespěchali.

Hladili se, škrábala ho upravenými nehty po zádech a dělala mu tam narudlé stopy vášně.

Zrychlil. Chytla ho za zadek a přirážela proti jeho pohybům. Oddechovala hlasitěji a hlasitěji až z jejich úst vyšel dlouhý zvuk utvoření písmenem á.

I on byl na vrcholu. Překulila se s ním a seděla na něm. Líbala ho a nechtěla ukončit tu krásně prožitou chvíli. Oba se po dlouhých týdnech usmívali.

Přesto vnitřně věděli, že jejich boj opět začíná.

Oblékli se a šli společně zkontrolovat umírající dceru. Nikdo z nich nechtěl být ten, co otevře dveře a vrátí je z krásného bdění do kruté reality všedního dne. Nakonec muž uchopil za kliku. Zaklepal potichu na dveře a otevřel je dokořán.

Žena zůstala stát jak kamenná socha a nechápavě pozorovala dětský pokoj. I muž se na chvíli zasekl, než si jeho mozek přebíral správně, co vidí.

Jejich umírající dcera bez známek života a se smutnými propadlými očima nebyla v posteli.

Byla na zemi.

Byla na zemi a hrála si s panenkami. V kuchyňce, kterou dostala k pátým narozeninám, připravovala snídani pro své rodiče.

Když je spatřila, hbitě vyskočila a bez známek problémů nebo oslabení skočila tatínkovi kolem krku.

„Tatínku, ahoj. Maminko dobré ráno!“ křičela šťastná holčička a mazlila se se svým otcem.

Ten ji hladil, objímal, mačkal a pusinkoval. Měl oči plné slz.

„Mám pro vás snídani, pojdte,“ řekla a seskočila mu z náruče. Každý rodič dostal talířek s plastovým zákuskem a hrníček.

Rodiče na sebe koukali. Holčička byla sice bez vlásků, ale nejevila žádné známky nemoci. Její

tvář byla plná života. Nikde náznak blížící se smrti. Ani barva její kůže nebyla bledá.

„Musíme okamžitě do nemocnice,“ zavelel muž.

Všichni tři nasedli do rozbitého vozu a jeli do města. Holčička si na zadní sedačce hrála a pořád si chtěla povídat. Rodiče se usmívali.

„Proč tatínek pořád pláče, maminko?“ zeptala se holčička.

„To je štěstím, on je šťastný,“ nevěděla, co říct.

„To já přece taky a nepláču,“ řekla holčička, pokrčila rameny a začala se věnovat své panence.

Otec vytočil číslo do nemocnice. Řekl, že jedou okamžitě na kontrolu a za pár minut budou na místě. Ať je připravený doktor.

V nemocnici si mysleli, že nastalo nenadálé zhoršení situace a dívka umírá. Když však i on viděl holčičku, která se usmívá a je plná života, na okamžik zaváhal.

„To. To je Sára?“ řekl zdráhavě.

Když mu rodiče vyličili ranní zážitek, nevzbudilo to v něm mnoho optimismu. Předpokládal, že se jedná o občasný jev známý jako klid před bouří.

Mnoho smrtelně nemocných těsně před koncem získá najednou sílu. Tohle ale bylo stejně podezřelé.

„Pojď, Sárinko, pan doktor ti udělá pár testíků,“ řekl vlídně k holčičce doktor a nastavil svou dlaň. Holčička pustila ruku své matky a šla spokojeně s panem doktorem do ordinace.

Rodiče seděli netrpělivě na chodbě několik dlouhých hodin. Plastové kelímky s dopitou kávou z automatu se hromadily na stolku vedle nich. Lékaři a sestřičky běhali do ordinace sem a tam. Takový ruch nebyl ani první den, když se zjistilo, jakým onemocněním jejich dítě trpí.

Drželi se za ruce a navzájem se mlčky podporovali.

Dveře se otevřely a v nich se objevil doktor s holčičkou.

„Pojďte, prosím, dovnitř,“ řekl zmateným hlasem.

Rodiče se báli nejhoršího.

„Posaďte se, prosím,“ řekl a ukázal na dvě připravené židle u stolu.

„Dělám tuhle práci už přes třicet pět let. Rukama mi prošlo mnoho, opravdu mnoho smutných případů. Některé se podařilo vyléčit. Jiné bohužel ne. Ale nikdy se mi nestalo, aby nádor nebo nemoc zmizela ze dne na den u pacienta, který byl v posledním stádiu. Nedokážu říct jak, ani proč. Ověřoval jsem to dvakrát. Vaše dcera je naprosto zdravá. Sára nemá v sobě ani kousek jakékoliv nemocné buňky!“ říkal nadšeně lékař rodičům, kterým s každým slovem tekly slzy víc a víc.

„Prosím, přijďte příští týden ještě na kontrolu, ale pokud se nic nezmění, za což bych byl velmi rád, vaše dcera bude žít dlouhý a plnohodnotný život,“ dodal poslední věty, které udělaly rodičům obrovskou radost.

Objali se a líbali.

Holčička jim skočila na klín.

„Děkujeme pane doktore,“ řekl ubrečeně muž.

„Poděkujte spíš pánu Bohu. S tím já nemám nic společného,“ řekl spíš žertem, aniž by tušil, jakou má pravdu.

Rodiče s dcerou vyšli z nemocnice. Plní života. Plní radosti.

„Díky, Bože!“ zakřičel otec do bezmračného nebe.

„Díky, Bože!“ zopakovala manželka.

Malá Sára se na oba rodiče podívala a zamávala směrem ke slunci.

„Díky, pane Bože!“ poděkovala i ona.

Ruku v ruce všichni tři odcházeli k autu.

Šťastní. Silní a plni života.

Dvacátá druhá kapitola

Po tom, co rozdal profesor několik rozhovorů, šel si popovídat se svými studenty, aby vyvolal dojem učitele, který má se svým žactvem dobrý vztah. Opak byl, až na Lucii, pravdou. Nesnášel ty mladé ambiciózní parchanty. Záviděl jim mládí a záviděl jim bohatství. Většina z nich byla z dobře situovaných rodin a univerzitu štědře podporovali. Proto bylo obtížné někomu nedat zápočet nebo ho dokonce vyloučit!

Těžce ho iritovalo, když osoba studující archeologii neměla sebemenší ponětí o tom, kdo byl Heinrich Schliemann, Miroslav Bárta a dokonce neznají ani Howarda Cartera! Jediné archeology, které dokáží vyjmenovat, jsou Lara Croft a Indiana Jones. Ostudné, děsivé a šokující. A těmto lidem musí nechat vše procházet, protože je na něj tlačeno ze správní rady univerzity. Peníze. Peníze. Peníze.

„Tak děcka, nechte už toho usmívání a do práce. Šampaňské čeká.“ dal instrukce profesor.

Studentstvo vzorně vstalo a opět začalo chodit mezi novináři a nabízet kvalitní bublinky. Drahé bublinky, které si mohl profesor dovolit na tuto akci objednat jen díky tučným šekům jejich rodičů.

„Přátelé, přátelé,“ spustil profesor své další povídání lehkým hlasem.

„Poprosím vás, abyste opět zaujali svá místa a opustili sarkofág. Ještě budete mít příležitost jej vidět a důkladně nafotit. Ted’ však, dovolte mi odhalit ještě jedno malé tajemství,“ řekl tajemně a usmál se.

„Zajisté jste si všimli nápisu na víku sarkofágu. Je to kletba? Je to šifrovaná zpráva? To se asi nikdo nikdy nedovíme. Pokud tedy po otevření nezemřu krutou smrtí!“ zavtipkoval profesor a za pomoci připravených lan začal opatrně omotávat římsu víka, aby jej mohl pomocí kladky zvednout.

„Vy, jenž probudíte klid této ženy pamatujte, že zničila templáře,“ zopakoval přeložený nápis profesor a evidentně se při práci zadýchal.

„Z výzkumů, které jsem provedl, docházím k závěru, že text byl napsán někdy začátkem

dvanáctého století. Tedy hned za zrodu templářského řádu. Co jste ale už neviděli, je značka pod textem. Ano, ty malé čáry pod textem nejsou, řekněme chyba tisku, ale podpis jednoho muže. O tom muži toho víme poměrně hodně. Napovím vám.“ Byl opět tajemný a liboval si v tom, jak celou situaci prodlužuje.

„Pojďme si dát tedy ještě kousek historie, abyste pochopili, proč tvrdím, že můj objev bude do historie nesmazatelně zapsán a překročí stín objevů Tutanchamonovy hrobky či objevení Tróji.“ Podíval se do kamer a přikývl.

„Ano. Tento objev možná změní náhled na tisíc let dějin. Změní náhled na křesťanství, jako takové. Muž podepsaný pod tímto textem nemohl tušit, co se s jeho řádem za pár století stane a jak dopadne, přesto napsal o této ženě, že zničí templáře. Jak to myslel? Proč to napsal? Je v tom skrytý význam?“ kladl si otázky profesor a netušil, že jeho pátrání se ubírá celou dobu úplně špatným směrem. Na jeho odhalení skutečně nikdo nikdy nezapomene.

„Ten nápis napsal francouzský rytíř pocházející z oblasti Champagne. Byl spoluzakladatelem a

prvním velmistrem rytířského řádu templářů. Spolu s opatem svatým Bernardem de Clairvaux sestavil Latinské právo, kodex chování templářů. A jelikož přesně víme, díky skvělým záznamům, které si vedli nejen templáři, ale i kronikáři, kdy zemřel, dovoluji si tvrdit, že sarkofág byl do země uložen skutečně začátkem dvanáctého století. Společně teď odhalíme více než devět set let starou hádanku, kterou nám připravil první velmistr řádu templářů, Hugo z Payens,“ dořekl profesor a začal pomocí kladkostroje nadzvedávat víko.

Zabíral, co to jen šlo. Víko bylo těžké a on se na řetěz kladky musel pomalu všet. Jeho značková košile začala zachytávat pot. Fyzická práce byla pro něj něčím téměř novým.

Kamery a fotoaparáty ho zabíraly ze všech stran. Snažil se netvářit hloupě, když napínal všechny své síly ke zdárnému výsledku a proklínal se, že nedovolil nějakému studentovi, aby mu asistoval.

Víko se odlepilo s hlasitým praskáním od sarkofágu. Pach uniklý z rakve se roznesl celou místností. Krom tisícileté zatuchliny profesor ucítil i něco příjemného. Něco, co znal. V návalu

zápachu cítil i jemnou vůni jantarového dřeva a jasmínu s jiskřivou vůní květin. Malinko zavrával. Byl zmatený. Určitě se nemýlil. Rozhlížel se kolem sebe a hledal Lucii. Parfém, který cítil, mohl být jediné Chanel Chance. Parfém, který spolu koupili při jedné z tajných procházek Káhirou. Nikde ji neviděl.

Tahal dál za řetězy. Víko se pomalu zvedalo. Vůně sílila.

Najednou kdosi vykřikl. Jedna ze studentek upustila sklenice se šampaňským na zem a vystrašeně ukazovala prstem k sarkofágu.

V místnosti vypukl zmatek a nepřírozený hluk. Fotoaparáty rozjely svůj koncert s blesky a kamery se otočily od profesora stranou a snímaly dno sarkofágu.

Naštvaný profesor pustil řetězy a šel se podívat, co se to děje. Vždyť muselo být každému jasné z jeho vyprávění, že tam bude lidská kostra. Proč tak šílí?

A pak to uviděl. S otevřenou pusou zíral na ten výjev. Udělal bezděčně několik kroků vzad a

srazil se s Georgem. Ten mu zabránil v pádu a pevně ho chytl.

„Tak to se vám, profesůrku, opravdu povedlo. Gratuluji. O vašem objevu se určitě bude ještě dlouho mluvit,“ vysmál se svému zmatenému profesorovi do očí a šel se prodírat skrz dav, aby se také podíval blíž.

„To je Lucie. To není možný. Jak se to stalo?“ povídali se mezi sebou studenti.

Uvnitř rakve ležela jejich pohřešovaná spolužačka, profesorova milenka. Krásná Lucie. Skoro jako kdyby šla před okamžikem spát. Až na ten zděšený výraz v obličeji, krvavé konečky prstů a polámané nehty.

Profesor upadl na zem. Nikdo si toho pro nával senzace nevšiml.

Infarkt.

Dvacátá třetí kapitola

Dveře Františkovy jizby se prudce rozrazily.

I přes to, že díky hlasitým krokům a rachocení klíče v zámku věděl, že někdo přijde, lekl se.

Intenzita, s jakou Gondamer rozrazil dveře, ho překvapila.

„Tak čas mé odplaty nadešel,“ řekl škodolibě rytíř a necitlivě uchopil Františka za ruku. Ten se s velkými bolestmi podroboval síle Gondamerově a snažil se co nejvíce přizpůsobit své pohyby tomu, jak s ním jeho trýznitel vlácel.

„Pojď, ty svině!“ křičel Gondamer a škubal vši silou Františka za ruku, aby mu způsoboval co největší bolest.

František se i přes velké bolesti snažil držet krok, ale byl schválně popostrkován tak, aby jeho chůze byla co nejtěžší. V jednu chvíli klopýtl a upadl na zem. Studená kamenná zem ho zabořila na kolenu a loktech.

„Nezdržuj, ty parchante!“ zazněl opět z rytířových úst zlý hlas rozléhající se celou

dlouhou chodbou chrámu, ve kterém sídlil řád rytířů, který se svými bratry oba dva muži založili.

František se pokoušel vstát. Klečel na bolavých kolenou a popadal dech. Zakašlal. S vypětím všech sil se rukama odrazil od podlahy.

Než se mu to však podařilo, ze strany k němu přiletěla hnědá kožená bota, která byla součástí Gondamerovi výbavy. Rána na žebra Františka odmrštila na stranu a zády narazil do stěny. Instinktivně si rukami kryl obličej.

Kopanců přibývalo a byly stále silnější. Ležící muž hekal a z rozbitých rtů mu tekla krev. Další rána do žeber. Další směřovala na hlavu.

„Ty svině jedna, vstávej! Neoddaluj to divadlo, na který se těším!“ zcela bez soucitu do svého bratra kopal Gondamer. Jeho plášť v návalu pohybů vlál a kroužková košile pod bílým varkočem chrastila.

František cítil, jak mu pod údery tvrdých bot praskají prsty. Ztrácel sílu a věděl, že víc, už nesnese.

Tak nakonec zemřu na kamenné podlaze jako prašivý pes. Pomyslel si.

Chodbou se rozezněly rychlé kroky a tasení meče.

„Okamžitě toho nech, Gondamere!“ křičel z dálky Hugo a s napřaženým mečem se blížil k násilníkovi, který pod silou hlasu svého velmistra přestal a ustoupil několik kroků vzad.

V návalu zuřivosti těžce dýchal. Podobně, jako ležící rytíř na zemi. Hugo dobíhal k mužům a jeho meč ozařoval šero chodby osvětlené pouze několika hořícími loučemi.

Gondamer tasil svůj meč. I přesto, že Hugo neměl v plánu útočit, díky Gondamerově nervozitě k souboji došlo. Surovec zaútočil na svého velmistra. Ten překvapivý útok odrazil a nechtě ublížit šílenstvím posedlému bratrovi, pouze odrážel jeho rány. Ty neustávaly.

„No tak dost!“ zakřičel.

Ostří meče mu prosvištělo několik centimetrů od krku. Na poslední chvíli se prohnul v zádech. Další úder směřoval na jeho kolena. Rychle nadskočil a švihl mečem proti Gondamerovi. Ten provedl rychlý výkryt. Oba muži zkřížili své meče na další zvonivé chvíli plné nebezpečných situací, vášně a zloby.

Hugo stále v defenzivě odrážel útoky. Nechtěl svému bratru ublížit, ale neviděl jinou možnost.

„Naposledy tě vyzývám, Gondamere, ukonči to šílenství!“ znovu zakřičel směrem ke svému protivníkovi.

Další vteřina zápasu zastihla Huga nepřipraveného a čepel Gondamerova meče mu projela varkočem těsně nad prsou.

Hugo ucítil palčivou tupou bolest, jak se mu do těla zarývají kroužky jeho košile, která naštěstí silný úder meče dokázala jakž takž odrazit.

Hugo zrudl. Vymrštil svou ruku proti Gondamerově tváři a udeřil jej těsně pod oko.

Gondamer zavrával. Omylem šlápl na ležícího Františka. Hugo se se svým mečem připravoval na další úder. Oba muži si hleděli nenávistně do očí.

Gondamer udělal dva rychlé kroky vpřed a těžkým mečem udeřil z pravé strany na Huga. Čepele mečů několikrát zařinčely. Hugo odvracel jeden úder za druhým. Podařilo se mu několikrát kopnout nečekaně Gondamera do slabin, avšak ten s nápirem nepřestával.

Nezbývalo nic jiného. Hugo začal útočit. Gondamerovi začalo docházet, jak celá situace dopadne. Proti Hugovi, který byl od mala vychováván k boji, neměl moc šancí. Ze stavu šílenství se pomalu dostával do stavu strachu.

Najednou byl každý pohyb jeho velmistra rychlejší a rychlejší a on nestačil vykrývat rány mečem. Couval před údery meče a klopýtal. V očích měl strach. Pocit, který nezažil ani při bojích během křížových výprav.

Po dalších několika výpadech Hugova meče se Gondamer ocitl ležící zády na zemi. Meč mu při jednom z úderů vypadl s rachotem na zem. Hugo jej odkopl a Gondamer spadl.

Řinčení zbraní utichlo. Těžké dechy obou mužů se pomalu vracely do normálu. Gondamer cítil studenou čepel Hugova meče na svém krku.

„Odpusť mi, pane. Nevím, co to do mě vjelo!“ potichu ze sebe vydal Gondamer směrem k Hugovi.

Hugo pohledem zkontroloval Františka. Sřetli se pohledem. Nepatrně na sebe kývli. Když zjistil, že je František v pořádku, pomalu schoval svůj meč

a podal ruku na znamení smíru ležícímu Gondamerovi.

Gondamer nabízenou pravici pevně stiskl a zvedl se. Provinile sklopil před pohledem svého bratra hlavu.

„O tom si ještě promluvíme. Bratře,“ se zlostným tónem hlasu řekl velmistr.

„Pojď mi pomoci s Františkem. A doufej, že bude schopný mluvit,“ dodal už mírněji a sklonil se k ležícímu muži, který mu před pár dny zachránil život. Doufal stále, že mu to bude moci oplatit. Následující hodiny budou pro všechny těžké. A on doufá, že Františka přesvědčí.

Oba rytíři zvedli zraněného bratra ze země a zapřeli si ho kolem ramen. Pomalu a s velkou námahou všichni tři kráčeli chodbou směrem ke dveřím, za kterými se rozprostíralo velké nádvoří.

Ostrý sluneční svit Františka na okamžik oslepil. Když se mu vrátil zrak, podlomila se mu nepatrně kolena. Na nádvoří chrámu, kde pomohl založit řád chudých rytířů Ježíše Krista a Šalamounova chrámu, byli v půlkruhu všichni jeho bratři. Bílí rytíři, kteří patřili k elitě rytířstva, černí seržanti

zastávající pomocné práce a podílející se na chodu organizace a hnědí bratři sloužící jako kněží. Všichni do jednoho klečeli a před sebou měli zapíchnutý v zemi svůj meč sloužící jako kříž.

Potichu zpívali hymnus nesoucí se celým nádvořím.

U hradby byla vykopána hluboká jáma s kamennou rakví. Vedle jámy byla připravena hranice s velkým dřevěným kulem, několika balíky slámy a dřevěnými kládami.

Hugo dal Gondamerovi pokyn, aby se zařadil mezi ostatní rytíře a sám předvedl Františka do středu pomyslného kruhu tvořeného rytíři klečícími na levém koleni.

Nádvoří utichlo.

František stál shrbeně a v bolestech vedle svého přítele a velmistra. Oba muži k sobě chovali velký respekt a situace, v které se ocitli, nebyla ani pro jednoho příjemná. Nicméně osud tomu chtěl.

Hugo se podíval Františkovi upřeně do očí.

„Prosím tě, drahý bratře. Řekni, co je potřeba a zachraň svůj život,“ apeloval Hugo tiše na Františka a doufal, že ten vyslyší jeho prosby.

Otočil se se směrem ke svým rytířům. Byl to majestátní pohled. Takovou armádou se nemůže pyšnit žádný řád. Kulisy chrámu jen dokreslovaly úchvatnou atmosféru této podívané.

Hugo hlasitě začal hovořit. Hlasitě, pomalu, rozvážně a s velkou dávkou úsilí, neb ho samotného předešlý souboj dost vyčerpal.

„Drazí bratři. Stojí dnes před námi náš milovaný a uctíváný bratr František. Muž, který má být zapsán do kronik jako jeden z prvních desíti rytířů zakladatelů našeho krásného řádu.“ Musel se nadechnout.

Chodil kolem Františka a sledoval jeho zmrzačené tělo ze všech úhlů.

„Tento rytíř se provinil proti Bohu, tím, že odmítá uznat za čarodějnici ženu, která byla nedávno dopadena právě v těchto místech,“ napřáhl ruku a obloukem obkreslil siluet hradeb.

„Odmítá ji odsoudit a tvrdí, že je nevinná!“ údivný tón nedokázal zakrýt.

Nádvoří jednohlasně zakřičelo: „Fuj!“

„Bratře Františku, žádám tě, nejen jako přítele a rádce, ale jako tvůj velmistr, odvolej své kacířské názory a zůstaň s Bohem a našimi bratry!“ důrazně rozkazoval Hugo.

František si zkoušel ret. Odmítl cokoliv říct, i když by toho mohl říct plno. V jeho smutných očích nebyl život. Byla tam pokora a smíření se s osudem. Hleděl do očí Hugovi a beze slov mu všechno řekl.

Hugo mu zašeptal jediné slovo: „Prosím.“

František zavrtěl hlavou na znamení, že nesouhlasí.

„Odmítám se podrobit zvůli a bezpráví. Ať mě rozsoudí Bůh. Ale nevěřím tomu, že ta žena se provinila tím, z čeho je obviněna. Nemohu nadále býti vaším přítelem a odmítám se vzdát své cti,“ řekl se vši vážností František.

Gondamer se škodolibě ušklíbl.

„To je dobře,“ zamumlal pro sebe.

Hugo obešel Františka a zezadu jej kopl do nohy. Tomu se podlomila kolena a dopadl na písek.

„Je mi to líto,“ opět Františkovi pošeptal Hugo.

„Já vím, bratře. Odpusť mi,“ odvětil František.

Hugo se postavil před Františka a velmi nerad začal říkat rozsudek.

„Ve jménu Božím, bratře Františku, odsuzuješ se za své hříchy k vypovězení z našeho řádu. Zbavujeme tě veškerých práv a funkcí. Budeš vymazán ze všech listů našeho řádu a nikdo nevysloví tvé jméno. Budeš zapomenut.“

To byla ta snazší část rozsudku a oba dva muži si to uvědomovali. Hugo se podíval na všechny své vojáky. Byl ohromený silou, kterou společně s devíti dalšími rytíři dokázali za pár let vybudovat. Vrátil se zpět do reality a pokračoval v odříkávání rozsudku: „Za své kacířství a provinění se proti řádu můžeš přijmout pouze jediný trest. Očistu v plamenech. Nechť je ti bůh milostiv.“

Poslední slova řekl Hugo zkroušeně. Cítil, že se mu derou slzy do očí. Musel být silný. Musel být pevný a nedát najevo svou slabost před celou organizací.

„Bratři, pojd'te,“ ukázal na Gondamera a ještě jednoho rytíře.

Přišli rychle, jak kdyby se na ten úkol těšili. Uchopili Františka za paže a odvedli ho ke kůlu. Než ho přivázali, Gondamer z něj serval řádové roucho a on zůstal pouze ve spodkách.

„Čas mé pomsty nadešel,“ řekl mu při strhávání roucha.

„Odpouštím ti, ale nevím, zda ti odpustí Bůh,“ odvětil mu klidně František

„Na Boha i na tebe seru!“ zakřičel mu do očí.

František byl připoután řetězem ke kůlu a pomalu, ale jistě byl zaskládán dřevem a slámou. Do výšky prsou byl schován v hranici.

Hugo zvedl ruku a vynutil si pozornost.

„Než však bude učiněna vůle soudu, musíme se vypořádat ještě s jednou nepříjemnou záležitostí. Přived'te tu čarodějnici!“ zakřičel Hugo.

Františkovi se rozbušilo srdce. Úplně na Lucii zapomněl a doufal, že se nedočká toho, co ji čeká.

Jak kruté bylo od Huga, že ho nechá dívat se.

Lucie byla dvěma muži odváděna s pouty na rukou někam ven. Netušila kam. Netušila, co s ní bude. Bála se a nedokázala se ovládat. Třásla se hrůzou.

Muži byli hrubí a jejich sevření bylo bolestivé. Lucie se poprvé po dlouhé době dostala na denní světlo. Mžourala. Chtěla si oči přikrýt rukou, ale rytíř ji paži pevně stáhl dolů. To, co spatřila, ji přivedlo do mdlob.

Pár metrů od ní stál u kůlu svázaný rytíř, který se jí snažil pomoci. Byl plný modřin. Díval se na ní a v jeho očích byla vidět touha.

Jeho rty jako by říkaly neslyšně: „ODPUŠŤ.“

Rytíři klečící v půlkruhu ji pozorovali. Velmistr stojící kousek od Františkovy hranice ukázal na Lucii a její doprovod ji táhl směrem k němu.

Její téměř nahé tělo zářilo ve slunečním svitu svou krásou a muže, kteří se dobrovolně zavázali žít v celibátu, to pohoršovalo. Kleli, plivali do písku před sebe.

František ji sledoval. Byla stejně krásná, jako když ji viděl naposledy. Bůh mu opět umožnil setkat se s ní. I přes to, že Lucii viděl umírat

v plamenech domu vraha ve vesnici, kde kdysi sídlil. I přes to, že ji pohřbil, nedokázal pochopit, že to není ona. Jeho city mu otupily mysl a on by pro ní udělal všechno na světě. I za cenu svého života.

„Nechte mě být, Co to děláte? Zbláznili jste se? To vám neprojde. Pusťte toho muže!“ řvala hystericky směrem k Hugovi a snažila se vytrhnout ze sevření mužů. Cloumala sebou a oni ji přimáčkli ještě pevněji. Hugo k ní přistoupil a dal ji facku.

„Drž hubu,“ řekl a pro jistotu ještě naznačil prstem, aby zavřela svá ústa.

„Tato čarodějnice bude na věky uvězněna pod hradbami našeho chrámu. Nikdo ji nikdy nenajde, jelikož v tom bude bránit naše bratrstvo až do posledního dne věků,“ drsným tónem pronášel Hugo k rytířům na nádvoří.

Lucie se snažila protestovat, ale když se snažila něco vykřiknout, jeden z jejich strážců ji vrazil do pusy kus látky, který utrl Lucii z trička.

Lucie se začala dusit. Nos měla ucpaný soplem a nedokázala v klidu dýchat.

Pomalu se přinutila uklidnit a zvolna, velmi zlehka začala popotahovat nosem kyslík. Nešlo to dobře, ale pomohlo to.

Hugo se obrátil čelem k té dívce. Hrozivě na ni vztyčil prst a pokračoval ve svém proslovu: „Ty, jež jsi způsobila konec rytíře, budeš navěky zatracena stejně jako on!“ zaburácel a ukázal na Františka.

Lucie vyvalila oči. Snad až teď si uvědomila, že ji chtějí zabít.

„Budeš pohřbena zaživa a po zbytek svých dnů nepoznáš nic než temnotu,“ dodal.

Kývl na rytíře a ti Lucii odváděli k sarkofágu. Když stáli před jámou, Lucie se naposledy snažila vymanit z jejich sevření. Strážci povolili a Lucie spadla do kamenné truhly.

„Odpust' Lucie!“ zakřičel František.

Hugo ukázal na další dva rytíře z davu a ti přispěchali na pomoc strážcům. Uchopili těžké kamenné víko a posadili ho na sarkofág. Lucie jen zděšeně pozorovala ze dna rakve, jak se víko zavírá.

Až teď jí to došlo.

Lucie objevila a vykopala sarkofág, ve kterém je ona sama. Šílenstvím začala škrábat nehty o stěny sarkofágu a kopala všude kolem sebe. Docházel ji kyslík.

Omdlela.

Hugo se postavil před hranici čelem k Františkovi. Jejich pohledy se střetly. V obou mužích byla zášť. Velký vzdor. Z přátelství se stala během okamžiku nenávist.

„Naposledy tě prosím, bratře. Přijmi cestu pokání a odvolej!“ žádal naléhavě velmistr řádu svého rytíře.

František propichoval nepříjemně Huga pohledem. V jeho očích byl vztek. Byl tam odpor a bylo tam odhodlání. Ztratil vše, v co věřil. Zradil ho nejvěrnější z přátel. Zradili ho jeho bratři. Poslední šanci dává Bohu.

„Naser si, ty vrahu!“ zakřičel František a plivl krev smíchanou se slinami Hugovi do tváře.

Hugo se vztekle otočil. Udělal pár kroků ke dveřím do chrámu, kde byly dvě hořící louče.

Jednu uchopil a vší silou ji mrštil směrem k hranici. František viděl letící ohnivou kouli podivně zpomaleně. Těch pár vteřin mu přišlo jako celá věčnost. Hugo měl dobrou mušku. Na vzdálenost mnoha metrů hodil louči tak, že dopadla na slámu u hranice. František začal cítit štiplavý dým.

„Bože, dej mi sílu!“ zakřičel nahlas.

Hugo udělil rozkazy. Všichni dosud klečící rytíři se postavili a v jednořadu šli pomalu k hrobce. Každý hodil do jámy hrst písku. Nápis na víku se zakrýval a s ním i celý sarkofág.

V momentě, kdy Františka ožehly první plameny, byla celá díra zasypána.

František trpěl nedostatkem kyslíku a bolestí z popálenin. Plameny se šplhaly vysoko nad hranici.

Rytíři sledovali jeho hořící tělo. Gondamer se škodolibě usmíval. Hugo si utíral slzy z očí.

František hleděl na bíločerné seskupení bratrů skrz dým a plameny. Najednou se dým přeměnil a před ním se objevila postava Lucie. Byla krásná. Usmívala se.

Její tělo bylo nahé a on pozoroval její krásné pevné vnady. Chtěl k ní natáhnout ruce. Chtěl ji políbit. Ale nešlo to.

„Tak jsme se zase setkali,“ řekla mu tiše a natáhla se k polibku.

František se usmíval. Necítil bolest. Když byla její hlava u jeho rtů, proměnila se v plameny a spálila jeho tělo na uhel.

František nevydal jedinou hlásku.

Hugo ještě několik minut stál tiše před hranicí a sledoval torzo spáleného těla.

„Odpust’“, naposledy oslovil Františka.

Rytíři, seržanti i ostatní členové řádu se rozešli zpět po své práci do chrámu.

Hugo poklekl do písku. Svůj meč zarazil do země před sebou. Složil ruce k modlitbě. A tiše se modlil.

„Ježíši, nejlaskavější příteli, který jsi svou náklonností k Lazarovi a svou sympatií vůči Janovi posvětil pouta pozemských přátelství, aby směřovala ke společnému posvěcení, vyslyš prosby, které ti předkládám za mého bratra,

za mého přítele, kteří trpí v očistci, aby se očistil od každého hříchu a trestu.“

Slova mu šla z úst těžce. Nedokázal v sobě udržet hněv a zároveň se mu srdce rozpadalo na kusy ztrátou drahého bratra a přítele.

Několikrát polkl suché sliny a pokračoval v modlení.

„Pro lásku, kterou měl k tobě a pro vztah se mnou a pomoc, kterou mi poskytoval, tě prosím, abys ve svém milosrdenství vysvobodil mého přítele, mého bratra Františka. Dej, aby mé modlitby za něj byly účinné a aby se tak co nejdříve zbavil bolesti,“ pokračoval.

Na zvonici odbíjel zvon. V hlavě mu pořád zněla ta ošklivá slova, která mu František místo svého pokání řekl. „NASER SI“ Proč byl tak zlý kvůli cizí ženě? Proč mě nazval vrahem? Hugo měl víc otázek, než odpovědí. Nechápal Františkovo chování. Ani nemohl. Zvon utichl. Hugo, teď už mlčky, dokončoval slova určená pro pána Boha.

„Ježíši, vyslov prosím nad ním ona slova, která jsi pronesl u hrobu svého přítele: „Lazare, vyjdi ven!“

Připust' ho jako svatého Jana ke slastem, které zakoušel při odpočinku na tvé hrudi. Dej, aby tebou oslavený získal pro mě milost, abych mu byl nablízku v nebi, tak jako jsme si byli nablízku zde na zemi díky přirozeným poutům a přátelství.“

„Amen.“

Hugo dokončil modlitbu a naposledy se podíval na shořelou hranici. Pokřičoval se.

„Nikdy na tebe nezapomenu. I přes to, že všichni ostatní tě vymažou na můj rozkaz ze světa,“ slíbil Františkovi.

Slunce rychle zapadalo. Hugův bílý plášť vlál v lehkém teplém vánku při každém jeho kroku od spáleniště k chrámu.

U vrat se ještě na okamžik zastavil. Uhasil hořící louči. Otřel si uslzené oči a rázně vstoupil do chrámu. Zavřel za sebou vrata na petlici a vydal se do své pracovny, kde toho večera spálil veškeré dokumenty, ve kterých byl zmíněn desátý rytíř.

Epilog

Když následující den vstoupil Hugo do Františkovy jizby, uviděl na stole popsané pergameny. Začal v nich pročitat. Vzpomínal s každým přečteným řádkem na vše, co spolu prožili. Včerejší den nikdy nezapomene. Jeho rozhodnutím se všichni, kteří měli na starost záznamy a kroniky, museli postarat o vymazání jakékoliv zmínky o rytíři Františkovi. Řád chudých rytířů Ježíše Krista a Šalamounova chrámu, jak se oficiálně pojmenovali, od toho dne založilo devět rytířů.

Posbíral všechny pergameny, prohledal místnost. Když si byl jistý, že má všechno, co by mohlo odkazovat na Františkovu přítomnost, odešel do své pracovny. Tam veškeré listiny vhodil do plápolajícího ohně krbu.

Gondamer o několik týdnů později převlečený za prostého muže vyšel pod rouškou tmy, jako mnohokrát před tím, do hostince. Nedokázal bez alkoholu, který byl řeholí oficiálně zakázán, vydržet. Po několika korbelech vína začal svému společníkovi na cestě k opilosti líčit tajemství,

které nesmělo být nikdy vyzraženo. Ten muž se jmenoval Vilém z Tyru. Po mnoho let byl kronikářem Jeruzalémským a díky němu máme mnoho informací o životě v zámorí během první kruciáty. Ten muž o Gondamerově vyprávění napsal krátký úryvek na pergamen. Byl to jediný pergamen, který Hugo nedokázal zachytit a zničit, protože o nočních výletech rytíře Gondamera neměl sebemenší tušení. Tato jeho neznalost dopomohla Lucii v archívech jednoho krásného dne nalézt zkazky o tajném pohřbu a díky profesorově ctižádosti se spustila velká archeologická akce, která vyústila až k nálezu sarkofágu.

Následující týden byl zmiňován profesor a jeho objev ve všech novinách, internetových diskuzích i televizním vysílání, jako jedna z nejdůležitějších zpráv. Profesor se nikdy nedozvěděl, že sláva, o kterou tak usiloval, byla zapomenuta dříve, než byl jeho pohřeb.

Smrt Lucie se nikdy nepodařilo vysvětlit. Všichni studenti svorně odsouhlasili, že rakev nikdo nikdy neotvíral, což prokázaly i následné analýzy.

Při vyšetřování byl nalezen i Luciin telefon. Ihned po zapnutí se na jejím profilu na sociální síti objevilo několik videí. Zděšení přátel i vyšetřujících však nenapomohlo k objasnění této záhady.

Video se stalo jedním z nejsledovanějších a nejrozebíranějších na všech možných platformách. Dodnes nikdo nevysvětlil, co se přesně stalo.

Sára i její rodiče žili spokojeně mnoho dalších let. Nemoci jako by se jim vyhýbaly.

Začátkem 14. století byl templářský řád evropskou velmocí. Jeho vojenská i ekonomická síla byla větší než leckterého suverénního státu, což mnoho panovníků bralo jako ohrožení své země. Nutno dodat, že tyto obavy nebyly neopodstatněné. Templáři byli opravdu bohatí a nepodléhali světské moci panovníků ani moci biskupů. Jejích jediným "nadřízeným" byl samotný papež, který byl ovšem s mnoha panovníky v rozepři a mohl svoji moc uplatňovat právě přes templářské rytíře

Nelze se tedy příliš divit, když se v roce tisíc tři sta sedm francouzský král Filip IV. Sličný, sám u

řádu značně zadlužený, rozhodl proti templářům zakročit. Oficiálním důvodem francouzského vládce bylo neposkytnutí příspěvku na jeho válečné výdaje, nicméně je jisté, že šlo pouze o záminku. Král tlačil na papeže Bonifáce VIII., aby řád exkomunikoval, ten však neustále odmítal. Ani jeho nástupce, papež Benedikt XI. se nenechal k takovému činu přimět. Až dalšího v řadě, papeže Klementa V., se podařilo Filipovi přesvědčit, aby nařídil pronásledování řádu.

Kromě oficiální záminky s neposkytnutím příspěvku byli templáři následně obviněni z mnoha dalších zločinů. Šlo například o závažné obvinění ze sodomie, homosexuality, kacířství nebo zapírání Krista. Celkově obžaloba čítala 127 bodů. Nejznámější je pak nařčení z uctívání modly Baphometa, které se templáři měli klanět. Šlo o model mužské vousaté hlavy děsivého vzhledu, který se měl vyžívat i při zasvěcování nových členů. Kromě vynucených přiznání však neexistuje žádný důkaz existence takové modly. Tajuplnost a uzavřenost řádu ovšem napomáhala tomu, aby lidé těmto obviněním uvěřili.

Osudný den pro řád nastal v pátek 13. října 1307. Tímto dnem byl pátek a právě zde vznikla

pravděpodobně legenda o nešťastném pátku třináctého. Již od noci začalo po celé Francii rozsáhlé zatýkání všech členů a zabavování řádového majetku. Papež Klement V. nařídil zakročit proti templářům i dalším evropským panovníkům, kteří ho ale z velké většiny nevyslyšeli. Zejména jejich ekonomické zájmy byly s řádem příliš spjaté. Nicméně jenom ve Francii bylo zatčeno přes pět tisíc rytířů, včetně velmistra Jacquese de Molay.

Většina ze zatčených rytířů strávila ve vězení nejméně rok, v průběhu kterého byli často vystavováni i mučení. Nelze se tak divit, že se mnoho z nich přiznalo k mnohdy i nesmyslným obviněním. Přiznal se i samotný velmistr, který ovšem svoji výpověď opakovaně měnil. Pro mnoho z nich znamenalo přiznání trest smrti, který byl v tomto případě prováděn upálením. Velká část členů řádu byla ale nakonec propuštěna, to se ovšem netýká nejvyšších představitelů řádu, ti byli všichni odsouzeni na hranici.

I přes nesouhlas koncilu ve Vienne, papež řád 22. března 1312 zrušil vydáním buly Vox in Excelso.

Celý majetek řádu byl převeden na řád Johanitů, předtím byla ale ze zabaveného majetku odebrána tučná částka, která putovala francouzskému králi jako odškodné za údajné ztráty. Faktem ovšem je, že značná část majetku zabavena nebyla, protože nikdy nebyla nalezena. Je pravděpodobné, že Templáři se o plánovaném útoku dozvěděli a mnoho řádových pokladů a dokumentů bylo zachráněno. Flotila 18 naložených lodí vyplula z přístavu La Rochelle, její cíl není však s jistotou známý, zřejmě ale šlo o Skotsko.

Se zánikem řádu a i jeho následnou tajnou existencí se pojí mnoho legend a konspiračních teorií. V posledního době ho zřejmě nejvíce zpopularizovala kniha Šifra Mistra Leonarda od Dana Browna. Tajemnost řádu všem těmto teoriím velmi nahrává. Je však velmi málo pravděpodobné, že na všech legendách a zejména dobových obviněních je něco pravdivého. Historicky nejuznávanější vysvětlení je snaha o získání řádového majetku a omezení jeho silné politické moci. Historikové se shodují, že i samotný papež byl k pronásledování a rozpuštění řádu donucen. V roce 2001 byl dokonce v Tajných vatikánských archívech objeven tzv. Chinonský

pergamen. Tento dokument dokazuje, že již v roce 1314 papež řád templářů tajně omilostnil.

Ve francouzském království žil Filip Sličný- král.

On promrhal své bohatství a dlužníkem se stal.

Tak za pomoci Nogareta, svého rádce věrného.

*Usadil na dlouhá léta templáře do žaláře
temného.*

Na mnoha hranicích Templáři hořeli.

Do posledních chvil v Boží milost věřili.

Oni stali se legendou, co žije v nás dál.

Pro Myšlenku šlechetnou každý z nich vzplál.

Díky svědectví zrádců a dalších pomluv zlých.

Nemají zastání u vládců v zemích evropských.

Každý král se asi bál pomoci řádu slavnému.

černý pátek se stal cestou k Bohu věčnému.

Na mnoha hranicích Templáři hořeli.

Do posledních chvil v Boží milost věřili.

Oni stali se legendou, co žije v nás dál.

Pro Myšlenku šlechetnou každý z nich vzplál.

Filip však nenašel žádný z jejich pokladů.

Jeho čas nadešel, byl jen rok pozadu.

Vyplnila se kletba, kterou Moley dal.

řád templářů tím nesmrtelný se stal.

Na mnoha hranicích Templáři hořeli.

Do posledních chvil v Boží milost věřili.

Oni stali se legendou, co žije v nás dál.

Pro Myšlenku šlechetnou každý z nich vzplál.

Pro Myšlenku šlechetnou každý z nich vzplál.

Drahý čtenáři, pokud jsi došel až sem, dovol mi poděkovat Ti za čas věnovaný tomuto vyprávění. Jestli nebudeš tento čas považovat za ztracený, můžeš někde na internetu napsat recenzi, případně knihu doporučit dalším čtenářům.

Pokud se Ti má tvorba líbí, můžeš se na webu www.knihomolove.cz podívat i na další knihy, příběhy a povídky.

Ať je Tvůj život plný štěstí a pohody.

Ještě jednou děkuji.

Martin Bahulík, autor